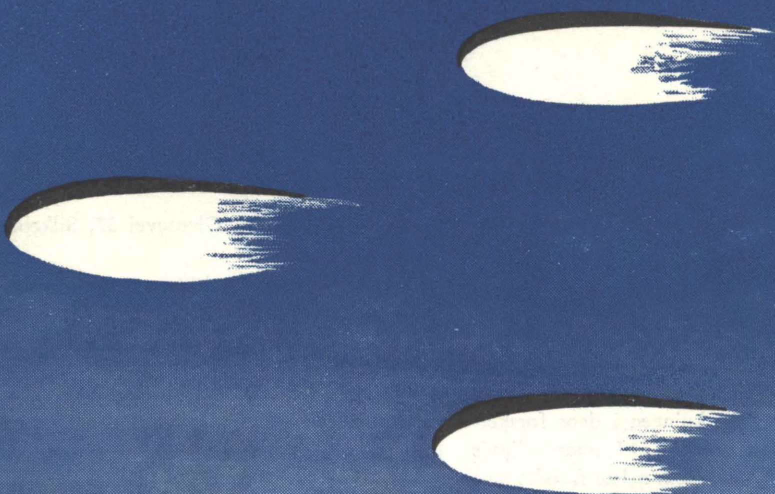
UFO NYT

Jan. Feb. 1965

S. U. F. O. I. . SKANDINAVISK UFO INFORMATION

PRIS:
4,00 kr.
INCL. OMS.

UFO-NYT

Redaktion:

Frank Pedersen (ansvarshavende),
Bakkedal,
Uggeløse pr. Lynge,
tlf. Lindholm (03 269) 111.

Børge Jensen,
Elmevej 2,
Borup Sj.,
tlf. Borup (03 626) 101.

Redaktionssekretær:

Frank Lerbæk,
Strandhuse 35, Svendborg,
tlf. (09) 21 34 76.

Ekspedition:

UFO-NYT,
Alpedalsvej 6, Kolding,
tlf. (055) 2 73 94.
(bedst omkr. kl. 18,00).

Regnskabskontor:

Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, Randers,
giro nr. 11 77 25.

Alle økonomiske forhold vedr. UFO-NYT ordnes af regnskabskontoret.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale beløbet (kr. 24,00 for et kalenderår) til kontorets giro-nummer. (Se ovenfor).

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT“

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. *Red.*

INDEHOLDER bl. andet

Organisationsoversigt:

KONTAKTUDVALGET:

Kontakt til udlandet, teknisk afd.: Frank Pedersen, Bakkedal, Uggeløse pr. Lynge. Tlf. Lindholm 111.

Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmestervangen 8, Randers, giro nr. 117725.

Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5, Kbhvn., Sundby. Tlf. (01) 55 11 82.

Udklipscentral: Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nakskov.

Rapportcentral: E. Jensen, Ingstrup Allé, 35, Kastrup. Tlf. (01) 51 11 41.

Bibliotek: P. C. Andersen, Violvej 5, Randers.

Oversættelsescentral: Børge Jensen, Elmevej 2, Borup, Sj. Tlf. Borup (03626) 101.

Arkiv: Leif E. Pedersen, Kastrupvej 260, Kbvhn., Kastrup. Tlf. (01) 50 05 22.

Repræsentanter for København:
John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, Dragør. Tlf. 53 10 35.
X. P. Madsen, Bakkehave 8, Hørsholm. Tlf. 86 16 77.

Repræsentanter for Jylland:
Vagn Dybkær, Alpedalsvej 6, Kolding. Tlf. (055) 2 73 94.
Jørgen Andersen, Glentevej 37, Silkeborg. Tlf. 1322.

Repræsentanter for Fyn:
Frank Lerbæk, Strandhuse 35, Svendborg. Tlf. (09) 21 34 76.

Repræsentanter for Sjælland og Lolland-Falster:
Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nakskov.
Børge Jensen, Elmevej 2, Borup Sj. Tlf. (03 626) Borup 101.

Husk venligst . .

at man **bestiller abonnement** på UFO-NYT ved at sende beløbet for et kalenderår (kr. 24,00) til

SUFOIs regnskabskontor, Borgmestervangen 8, Randers,

på giro nr. 11 77 25.

at evt. henvendelser vedrørende forsendelsen (f.eks. adresseændring) rettes til

UFO-NYTs ekspedition, Alpedalsvej 6, Kolding.

I anledning af . .

Kære læser!

UFO-NYT har fået ny redaktion, og grunden hertil burde være kendt af alle. H. C. Petersen har efterhånden fået så meget UFO-arbejde, blandt andet som repræsentant for George Adamski, at han ikke mere kan afse tid til at redigere bladet, hvorfor kontaktudvalget efter opfordring har indvilget i at videreføre det til gavn for UFO-sagen.

UFO-NYT blev skabt af H. C. med det formål at udbrede kendskabet til fænomenet »De flyvende tallerkener«. H. C. har sammen med sin kone og en lille stab af oversættere udført et uegennyttigt og uvurderligt arbejde for UFO-sagen i Skandinavien. Uden denne slidsomme og ofte utaknemmelige indsats ville sagen kun have optrådt sporadisk i aviser og blade og uden at efterlade sig noget varigt indtryk af fænomenets omfang og betydning.

Den ny redaktion vil gerne på læsernes vegne rette en tak til både H. C. og hans kone for det initiativ, de har taget, og for det store arbejde, de gennem årene har lagt i bladet.

Vi vil også gerne rette en tak til alle, som har medvirket til bladets drift med oversættelser, artikler m.m. Vi håber også fremover at måtte trække på deres arbejdskraft.

Nyheden om et forestående lederskifte afføder sædvanligvis ude blandt publikum en mængde formodninger og forventninger angående årsag, ny kurs eller politik o.s.v. o.s.v., og heller ikke i det foreliggende tilfælde har det skortet på rygter og forespørgsler.

Det er da også kutyme inden for bladkredse, at en ny redaktion udsender en slags programerklæring, og UFO-NYT's læsere forventer sikkert på nuværende tidspunkt en tilkendegivelse af, hvordan den ny redaktion fremover har tænkt sig at drive bladet.

Årsagen til lederskiftet er allerede nævnt i det foregående. — Alle påstande om, at den hidtidige redaktør skulle være blevet afsat af kontaktudvalget, er uden forbindelse med virkeligheden og må bero på fejlagtige oplysninger eller ønsketænkning! —

Det vil herefter være klart, at der ikke bliver tale om nogen kursændring til en »anti-H. C.«- eller »anti-Adamski« linie, selv om det naturligvis ikke kan undgås, at bladet i nogen grad vil skifte karakter, alene på grund af menneskers forskellige opfattelse, blandt andet af, hvad der er væsentligt, og hvad der er uvæsentligt.

UFO-sagen i videste forstand går som bekendt på tværs af mange gamle skillelinier og er i det hele taget en sag, hvori mange forbløffende kendsgerninger — og endnu flere meninger og teorier brydes og danner en broget mosaik. Vi har i kontaktudvalget altid åbent kunnet diskutere spørgsmålene i forbindelse med denne UFO-sag, som vi alle gerne vil tjene, og diskussioner eller meningsforskelle har aldrig ført til uvenskab eller splittelse. Snarere tværtimod! De forskellige meninger har betydet en berigelse for os alle og har desuden været medvirkende til, at stoffet i UFO-NYT har været så afvekslende, at så mange har kunnet hente både oplysning og inspiration deri, — hvilket vi naturligvis håber fortsat vil være tilfældet.

Når dette er sagt, må det imidlertid også nævnes, at en personlig uoverensstemmelse mellem et par af medlemmerne i kontaktudvalget har medført, at de selv har trukket sig tilbage. Denne sag vedkom ikke de øvrige i udvalget eller udvalget som sådan, og vi kan kun beklage, at vi ikke længer ser disse venner iblandt os ved møderne. Vi vil gerne benytte lejligheden til også at bringe dem vor tak for godt samarbejde i tiden, der gik.

Formålet med UFO-NYT vil fortsat være på en objektiv og sober måde at bringe informationer af interesse for UFO-sagen i videre forstand, og redaktionen vil — som ovenfor antydet — også fremover bestræbe sig på at give en orientering, der er så rummelig, at forskellige synspunkter kan komme til orde.

Stoffet vil blive hentet såvel i udlandet som herhjemme, og optagelse i bladet vil ligesom hidtil ikke afhænge af, om redaktionen er enig med forfatterne i de fremførte synspunkter. Derimod vil det være en betingelse, at stoffet omhandler UFO-problemer (eller med UFO-sagen beslægtede problemer), at det kan formodes at være af interesse for en videre kreds, samt at det er af en sådan kvalitet, at det er egnet til offentliggørelse i et tidsskrift. — Og lad det i denne forbindelse være sagt straks, at

bladets spalter ikke vil blive benyttet til — eller stillet til rådighed for angreb på enkeltpersoner.

Redaktionens ønske om at give en objektiv og bred orientering vil ganske naturligt medføre, at ikke alt stof vil falde i den enkelte læsers smag. Læsernes interesser spreder sig over et stort område; derfor beder vi hver enkelt læser gøre brug af de artikler, der for ham eller hende er af betydning, og samtidig forstå, at det øvrige stof dækker andre læseres behov.

Sammen med dette nummer har læserne modtaget et spørgeskema, som vi beder *alle udfylde og indsende til redaktionen.* Formålet med denne lille undersøgelse er at give redaktionen et indtryk af den interesse, hvormed de forskellige emner modtages.

Til slut vil redaktionen gerne udtrykke håbet om et fortsat positivt arbejde til fremme af interessen for — og forståelsen af UFO-sagen.

Børge Jensen. *Frank Pedersen.*

Teknik og videnskab

UFO-kursus

At skrive historie om ukendte flyvende objekter er meget svært.

Det er tilstrækkelig kendt, at den nutidige fysik opfatter begrebet »tid« ganske anderledes end almindelige mennesker ville gøre det. Vi har stadig hørt, at alt er relativt også hvad angår fortiden, nutiden og fremtiden.

I fysikken arbejder man i dag i to retninger, hvad angår tid i forbindelse med elektricitetens mindste materielle dele og elementer. Den ene fører ganske normalt fra fortiden over nutiden ind i fremtiden. Den anden derimod fra fremtiden over nutiden ind i fortiden. Denne tid er altså tilbageløbende, og man ville have opdaget elektroner, som iler med den ind i fortiden.

UFOerne er — det ved man ganske bestemt — noget eminent elektrisk. Hvilken retning deres tidselektroner har, kan man kun i enkelte tilfælde med sikkerhed afgøre, og det er umuligt at fastslå, hvorledes de allesammen »lagres« i historien. Med andre ord: de kunne stamme fra nutiden og trods dette også fra i går eller være set for flere hundrede år siden.

Vi foreslår at betegne UFOernes tilsynekomst med nul, og at alt, hvad der hænger sammen med dem, stilles i midten af den største teknologiske ekspansion i menneskehedens historie, nemlig: tiden for den 2. verdenskrig.

Faktisk har menneskeheden hverken før eller senere beskæftiget sig med så vidtrækkende ting som luft- og rumfart, som netop i midten af fyrrerne i dette århundrede. Alt hvad der i denne retning indtil år 2000 og muligt også længere ud i fremtiden vil blive bragt til udførelse, er i virkeligheden allerede udarbejdet i grundprincipperne.

Kun en brøkdel heraf er indtil nu realiseret af den jordiske verdensrumsteknik.

Når man holder sig alt dette for øje, vil man forstå, hvorfor UFOs først efter den 2. verdenskrig i stigende antal blev set, og man vil lettere kunne forstå deres mere sporadiske optræden i den øvrige historie uden at henfalde til utopisk ønsketænkning. Vi må alligevel vænne os til om muligt at indskrænke vore betragtninger om UFOerne; thi jo længere de opererer, jo mere vil al mystisk staffage omkring dem slibes af, og jo klarere vil de blive opfattet som en håndfast faktor.

»Ukendte flyvende objekter« er sådanne flylegemer, som hovedsagelig optrådte efter den 2. verdenskrig, men som også er blevet beskrevet i historisk tid. Deres fysik lader antage, at de også formår at rejse i tiden, og hvis man antager, at de stammer fra opbruddet i rummet (1940-45), så falder den nødvendighed bort at anse dem for menneskehedens vogtere, atomadvarere og frelsende engle.

Begrebsbestemmelse.

Disse genstande er kendt under navnene: »flyvende tallerkener« og »UFOs«. UFO står for »Uidentificerede flyvende objekter« eller »Ukendte flyvende objekter«.

Alle disse navne har skadet mere end gavnet. De er på en måde faktorer af hjælpeløshed.

Der findes mange, som mener at have beviser nok, så de kalder UFOs for »IFOs«, d.v.s. »Interplanetariske flyvende objekter«, men her er vel ønsket fader til tanken.

Med ord som »Stråleskibe«, »Vimanas« og »Ventlas« vil vi ikke beskæftige os, fordi det blot fører os endnu dybere ud i uføret.

Lad os derfor blive ved ordet »UFO« i betydning af »ukendte flyvende objekter«, hvorved ordet »ukendt« i hvert fald betegner ukendt oprindelse og ikke drivkraften.

At benytte ordet »flyvende skiver« ville være for ensidigt og forråder ringe sagkundskab, fordi der findes over 100 forskellige typer, hvoraf flertallet er alt andet end skiveformet.

I militære kredse betjener man sig af allegoriske betegnelser, fordi man derved kan beskrive noget uden at være forpligtet til noget. Denne metode må dog betegnes som en smagssag.

Forsøget på at skabe en saglig begrebsbestemmelse overfor UFOs kunne måske udformes således:

»Ukendte flyvende objekter« er sådanne flylegemer, som — ganske ligegyldigt hvorledes de ser ud — besidder den færdighed at kunne bevæge sig i luften. De gør det ikke altid, men de kan gøre det, og dette er ofte det eneste holdepunkt til at kunne skelne dem fra luftfartøjer, raketter og satellitter«.

Formen.

Alt ville være lettere, såfremt UFOs viste sig som skiver, kugler eller i cigarform.

Moderskibe (cigarformede) til fart gennem det dybe verdensrum, *opklaringsfartøjer* (skiveformede) til transport af kontaktpersoner og til informationer, *flylegemer* af ideel, simpel form (kugleform) til rensning af vor gamle forgiftede atmosfære — det ville være en rigtig rumskibsfart helt efter filantropernes smag, men denne idealisering af alt og af teknikken er ikke holdbar. Desværre lader UFO-typerne sig ikke skære over så simpel en læst; thi de er virkelig teknik. I flyteknikken ved man i dag, at man næsten kan bringe enhver formet frembringelse til at flyve, når man blot tager nogle simple fysiske grundregler i betragtning og sørger for den fornødne drivkraft. Bortset fra en eller anden eksotisk drivkraft ville det altså lykkes på jordisk vis at anvende mangeartede former, pyramideformen, terningeformen, cylinderformen og alle andre geometriske former som luftfartøjer. Ganske vist har man hos os lagt sig fast på nogle få former, som anvendes af alle, og man har ladet de øvrige former ligge. Bagved dette finder man mere konservatisme og konvention end en egentlig teknisk og fysisk nødvendighed.

UFOerne holder sig ikke til disse ikke-udtalte overenskomster. Deres former er lånt fra hele geometrien, selv om også den runde form som skiver, kugler eller cigarer i utallige variationer er relativ hyppigere set end andre former.

Vi må holde fast ved, at UFOs ikke blot er »flyvende tallerkener«, men at de også kan optræde i alle mulige andre former. Selv fugleagtige fremtoninger med baskende vinger er indbefattet heri.

Optik (d.v.s. synet, hvad der ses).

Der ville ses langt færre UFOs, end man i virkeligheden kan se, såfremt de var af mindre farvepragtig natur.

Denne farvethed gør det muligt at følge dem ved nattetide i det mindste i accelerationsfasen — altså når et i sig selv mørkt objekt trækker en hale af ioniseret gas efter sig eller skubber en bovbølge foran sig. Eller endnu bedre, når objektet gennem egen ophedning gløder og endvidere når tykkelsen af el-afladningen bliver så stor, at luften på dets overflade changerer i forskellige farver alt efter det på stedet herskende lufttryk.

Man har foretaget alle mulige forsøg for at finde en forklaring på disse farvespil og for at bringe dem i forbindelse med den formodede drivkraft. Frem for alt var der mange gåder i farveændringerne ved bevægelsesændringer, som ikke uden videre kunne løses af fysikerne. »Odfarver« (Od = en naturkraft, som af nogle antages at udstrømme fra levende væsener og livløse genstande, der har været udsat for sollys. O.A.), »magnetlys« og andre hypotetiske effekter bliver ført i marken fra yderfløjene. Siden det imidlertid er erkendt, at UFOs som fænomen repræsenterer en kombination af flere fysiske processer og funktionelt hænger sammen med vor atmosfære, er også de fysiske myter blevet grundløse.

Det er termiske, elektriske, aerodynamiske og efterretningstekniske faktorer, som nu er erkendt som årsag til disse farvespil, og der bliver derfor intet

til rest til en overjordisk eller ikke-jordisk metafysik. Der bliver heller intet til magnetismen, som ellers altid må holde for, når noget bliver anskueliggjort som hemmelighedsfuldt.

Hos UFOs kan man skelne mellem følgende lyskilder:

1. El-udladninger som fontæneagtigt, sprudlende lys og som glødende punkter eller som Sankelmsildlignende flammer langs randene af flyobjektet (Sankt Elsmild = lysende el-udladninger fra mastetoppe og andre spidse genstande. O.A.).
2. Positionslyslignende, punktformede lyskilder.
3. En skærende belysning fra kabinerne ofte bag halvtransperante materialer.
4. Glødefarvning på overfladen fremkommet ved ophedning af objektet.
5. Changering i farverne mellem blå og rød afhængig af det på UFOets overflade fordelte tryk.
6. Rygende flammetunger eller flammegnister blandet med udstødte, glødende partikler fra flyobjektets generator.
7. Signaler fra kilder af kohærent farvet lys mest som nålespidse lysstråler (kohærent = sammenhængende).
8. Fosforescerende lys, når der under bygningen har været anvendt radioaktive materialer. Ofte også synligt ved dag som overdagslys hvidt.
9. Lyskasteragtig bestråling af jordoverfladen åbenbart i pejle- og orienteringshensigt.
10. Kuglelysagtige fjernelser af el-ladninger fra objektets overflade eller retningsantenner.
11. Lysende vanddampskyer, der som en kondensering omgiver det el-opladede UFO.
12. Lyseffekter forbundet med detonationer, kraftige eller lydløse, fremkaldt gennem for pludselig ompoling, hvilket ofte forårsager totalforlis.

Denne omstilling ville være ufuldstændig uden at omtale den kendsgerning, at UFOs ofte ved deres gennemflyvning selv forandrer lyskraften i atmosfæren, hvad der om dagen kan ytre sig enten som en forstærket luminiscens (= lysudvikling, der ikke skyldes en opvarmning. O.A.) eller som formørkelse. Sådanne fænomener kender man også fra intensive el-tornadoer.

Vi må ikke glemme, at alle disse begivenheder om lys og farve alt efter enhvers sindstilstand kan ses som gribende eller gruopvækkende. Under alle omstændigheder efterlader de et blivende indtryk og adskiller sig klart fra uvejr og meteoriter.

Akustikken.

I den tid UFOs har været set, har det stedse været et vigtigt argument for deres antagne ikke-jordiske oprindelse, at de var så forbavsende lydløse. Dette i det mindste og i de fleste tilfælde under deres forbiflyvning.

Grunden til denne antagelse hos såvel amatører som hos fagfolk kan man godt forestille sig. Amatøren siger ganske enkelt, at jordiske maskiner laver en eller anden larm. Jo kraftigere maskinerne er, jo mere infernalsk larmer de oftest. Fagmanden udtrykker sig anderledes, men mener det samme: enhver teknisk udnyttelse af energiomsætning har et akustisk tab. Larmen er en af grundene til, at jordiske maskiner stadig må fodres med mere energi, end der kommer ud af maskinerne.

Fysikken beviser nødtvungent, at denne regel må have sin gyldighed overalt i universet. Eller formuleret på anden måde: virkelige lydløse UFOs findes ikke og vil aldrig findes indenfor atmosfæren. Derfor er deres »lydløshed» heller intet bevis for en ikke-jordisk oprindelse.

I øvrigt er der bekendtgjort tilstrækkeligt mange tilfælde, hvor UFOs har svævet støjende, forfølgende eller på anden måde været virksom. Man kan endog skelne mellem særlige støjkarakteristika, som stadig gør det muligt at drage værdifulde slutninger om arten af UFO-drivkraften.

Stadig er der overvægt i beretninger om »lydløs« forbiflyvning. Årsagen til denne tilsyneladende lydløshed kan begrundes fysisk uden større vanskelighed.

Vi har længe vidst, at UFOs bevæger sig i og gennem fysiske felter og at særegenheden i deres bevægelser og flytilstande kun kan forklares gennem virksomheden i sådanne felter. Men disse felter ligger hyppigt også over de akustiske fænomener, d.v.s. de forandrer lydsvingningerne i den del, hvor selve feltfænomenet er.

Ofte vandrer derved larmens frekvens opad, ofte udover det hørlige område. Det er hele hemmeligheden.

De allerede omtalte lydkarakteristika kan inddeles i to grupper, nemlig:

1. maskinlarm, som på den ene side tyder på tilstedeværelse af kolbeforbrændingsmaskiner, og på den anden side på turboblæsemaskiner af lille dimension og derfor røber dårlig akustisk virkningsgrad.
2. larm, som stammer fra et lokalt sammenbrud af et virksomt, fysisk felt, f.eks. brummen, summen og knitren.

Begge disse grupper kan fremkomme enkeltvis eller sammen. Graden af tydeligheden afhænger hovedsagelig af styrken af det UFOet omgivende kraftfelt og naturligvis også af afstande og hurtigheden. I sjældne tilfælde ligger UFO-feltet over lydkilden, som ikke hører til UFO-drivkraften, således som støj fra floder, fuglesang o.s.v.

Vi må altså konstatere, at der faktisk ikke eksisterer lydløse UFOs, og at alt ved og i dem håndfast kan forklares ad fysisk vej.

Informationen, Wien.

Oversætter: Slej.

Nyt fra COSPAR

COSPAR, den internationale komite for rumforskning, har vedtaget at yde livet på Mars al mulig beskyttelse. Man agter at gøre Mars til »en biologisk reserve« ved hjælp af regler, der er strengere end for noget vildtreservat på jorden. Dette skyldes, at COSPAR mener, at Mars er det eneste sted i solsystemet, hvor der er sandsynlighed for liv, og derfor gennem mange år måske vil vise sig at være den eneste mulighed for at studere liv i rummet. Man er af den opfattelse, at dette liv er i fare på grund af skødesløse rumeksperimenter.

Ved at give top-prioritet til at studere liv i rummet, ser man klart, at der er sket noget nær en revolution i rumkomiteens holdning. I begyndelsen blev de videnskabelige grene, der beskæftiger sig med liv i rummet, behandlet med betydelig reservation.

Nu, da disse principper er vedtaget, kører COSPAR frem med hård hånd. Den anbefaler, at alle rumfartøjer, der enten skal lande på Mars eller blot gennemflyve den marsiske atmosfære, skal besidde en så høj grad af sterilitet, at der ikke er større chance end 1 : 10.000 for, at der findes en jord-organisme om bord! For rumfartøjer, der skal kredse om Mars eller blot flyve forbi, må chancen for tilfældig landing ikke være større end 3 : 100.000! COSPAR henstiller til alle nationer, der planlægger Mars-forsøg, at rette sig efter disse regler, samt »afholde sig fra at afsende rumfartøjer, der er udset til enten at lande eller at trænge ind i den marsiske atmosfære, før man har en til vished grænsende sikkerhed for, at den anbefalede høje grad af sterilitet kan opnås«.

De nye COSPAR-regler for at undgå besmittelse af planeterne er ikke begrænset til Mars alene, omend man har lagt særlig stor vægt på denne planet. Den samme standard skal gennemføres for alle planetariske rumforsøg, til trods for den ringe sandsynlighed for, at der skulle eksistere liv, bortset fra på Mars.

Vægtløshedens indflydelse på den menneskelige organisme.

På det sidste COSPAR-møde, hvor russerne — i modsætning til tidligere møder — tog ivrigt del i diskussionerne, kom det også frem, at Titov nu ikke mere vil få tilladelse til at flyve som astronaut. Dette er resultatet af den øreskade, som fremkom under hans rumflyvning. Ligeledes blev det oplyst, at der er en sammenhæng mellem varigheden af rumflyvningen og varigheden af uregelmæssigheder hos astronauten efter flyvningen; det drejer sig om blodtrykket, musklernes spændstighed samt stofskiftet. Desuden fandt russerne gennem målinger af hjernen, at der efter flyvningen var tydelige uregelmæssigheder i central-nervesystemet. Endskønt nogle af disse effekter varede op til 15 dage hos Bykovsky og Tereshkova, forsvandt de dog igen, og astronauterne følte sig atter helt raske.

Imidlertid er disse uregelmæssigheder faresignaler

Kun de største vismænd og de største tåber handler altid logisk.

Henry Harland.

for mulig alvorlig fysiologisk skade, som kan opstå under rumflyvninger af varighed af mere end en uge. Både de amerikanske og russiske rum-medicinere fremhævede nødvendigheden af at finde måder, hvorpå man kan neutralisere ovennævnte effekter, og samtidig påpegede de, at man kun gradvis bør gå over til længere rumflyvninger, idet de samtidig anbefalede, at man bør foretage langt flere dyreeksperimenter, end det hidtil har været tilfældet.

ej

Det er muligvis en skade af ovennævnte slags, der har foranlediget, at John Glenn forlod astronaut-faget. Det kan også være grunden til, at han mistede balancen og faldt i sit badekar med de for ham så alvorlige følger.

VIGTIGT

fra regnskabskontoret

Da regnskabskontoret i RANDERS pr. 1/1-1965 har overtaget det økonomiske arbejde med UFO-NYT, henstilles til abonnenterne om at huske, at kun penge til BLADET og penge til STØTTEFONDEN skal sendes hertil, med mindre andet skulle blive meddelt i UFO-NYT.

I samme anledning meddeler regnskabskontoret, at så snart det tidligere regnskab her i RANDERS kan afsluttes, vil det blive offentliggjort i bladet, så alle kan se, hvorledes vi starter.

Er der nogen, der endnu ikke har bestilt UFO-NYT, ja, så haster det med at indsende de 24 kr. til giro 11 77 25, hvis man vil sikre sig alle numrene i 1965.

Med venlig hilsen
Irma Andersen,
Borgmestervangen 8, 3.,

RANDERS, GIRO 11 77 25.

Endnu et STYRBART sovjetisk rumskib

Sovjetunionen opsendte den 12. april sidste år sit andet styrbare rumskib, og satte det i skiftende kredsløb omkring Jorden.

Skibet er ubemandet. Det tilhører Polyos-serien, hvis nr. 1 som verdens første styrbare rumskib blev gennemprøvet sidste november.

Det sovjetiske rumskib kan bevæge sig op og ned og til siderne under farten. Det er pakket med videnskabelige instrumenter, der skal gennemprøve de forhold, som sovjetiske piloter vil stå overfor, når typen skal sendes op bemandet. »Akrobaten«, som kapslen kaldes, skal sætte rummænd i stand til at mødes under farten omkring Jorden. Det er denne type, sovjetisk rumforskning vil bruge ved bygning af rumstationer, hvorfra videre færd skal være mulig.

»Akrobaten« blev opsendt på tre-årsdagen for Juri Gagarins første rumfart den 12. april 1961.

Polyot 2 — det tekniske navn for forsøget — skifter fartretning ved hjælp af raketmotorer, der kontrolleres fra Jorden. — Efter en række manøvreringer er det blevet sat ind i det, der skal være skibets foreløbige faste rute med højeste og laveste punkt i kredsløbet på 550 km og 310 km.

Vinklen på Ækvator er 58 grader og 6 minutter. Turen rundt om Jorden tager 92,4 minutter.

Et af instrumenterne, en radiotransmitter, sender på 19.895 megacycles.

Frederiksborg Amtsavis, den 13.4.64.

JORDSKÆLV en følge af atomsprængninger

Den store jordskælvskatastrofe i Alaska var et ekko af de sovjetrussiske atomforsøg på Novaja Zemlja i august 1962, erklærede den svenske videnskabsmand, forhenværende laboratorieforstander Sven Svantesson.

Svantesson sagde i en samtale med UPI, at Alaska-jordskælvet passer fuldstændigt ind i hans teori om, at atomsprængninger med mellemrum på 200 dage efterfølges af naturkatastrofer i andre områder af Jorden.

Frederiksborg Amtsavis, den 31.3.64.

Teknisk aktuelt

Mars

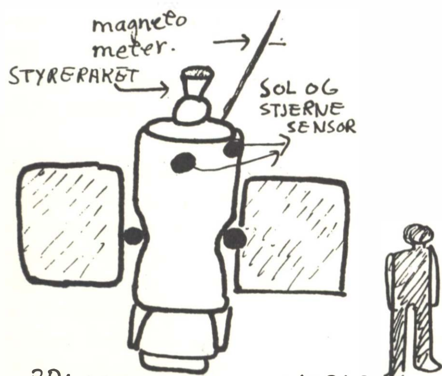
Med to dages mellemrum opsendte USA og Sovjet hver en drabant mod Mars. Både den amerikanske Mariner 4 og den russiske Zond 2 vil være 7½ måned om turen og passere Mars i midten af juli. Mariner 4 har følgende opgaver:

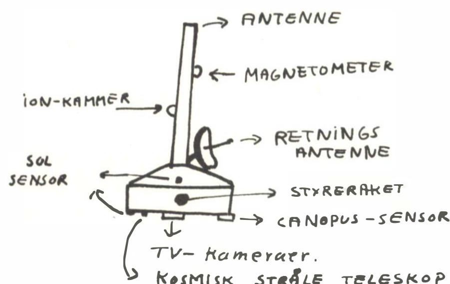
1. Måle »solvinden«, det interplanetariske magnetfelt, stråling og meteorer under rejsen mod Mars.
2. Tage 22 billeder af marsoverfladen, hvor man håber at kunne se genstande på indtil 3 km's udstrækning. Desuden undersøge om Mars har et magnetfelt og et strålingsbælte.

Man må formode, at Zond 2 har tilsvarende opgaver.

Mariner 4 blev opsendt den 28. november med en Atlas-Agena D. Først gik Agena D-trinet ind i en bane om Jorden 185 km oppe. Efter 32 minutter i denne bane var det beregnede punkt over Det indiske Ocean nået, og Agenas raketmotor blev startet igen. Da den beregnede hastighed på 41.300 km/timen var opnået, blev den 260 kg tunge Mariner 4 adskilt fra raketten. Orienteringen efter solen fandt sted som planlagt.

Det største problem for Mariner 4 har været orienteringen efter Canopus. Når drabanten er orienteret efter Solen og Canopus vil retningsantennen (se tegningen) automatisk være rettet mod Jorden.

Hver gang Canopus-søgeren finder en forkert stjerne, må man med et radiosignal give Mariner 4 ordre til at søge en gang til.

Først på fjerde forsøg fandt Mariner 4 Canopus, to dage efter opsendelsen.

En kursændring blev forsinket 1 døgn, fra 4. til 5. december, da Canopus blev »tabt« under det første forsøg. Den 7. december tabtes Canopus igen, muligvis fordi fotocellen tog fejl af en »ildflue« og stjernen. Efter i 11 dage at have orienteret efter stjernen Gamma Vela, blev Canopus fundet igen den 18. Solvindseksperimentet ophørte med at virke den 7. december. Kursændringen forløb godt. I stedet for at passere 250.000 km ved siden af Mars, vil den mindste afstand blive 8700 km den 14. juli, efter 229 dage og 11 timers flyvning. Hastigheden blev forøget med 16,8 meter/sek.

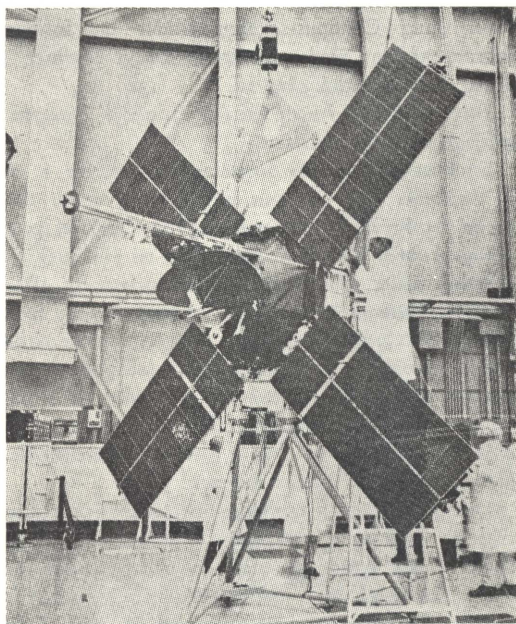
Den 30. november opsendte Sovjet Zond 2. Sidste trin og drabanten blev først anbragt i en bane 155-215 km oppe, og med en banehældning på 64,7°. For at nå Mars måtte sidste trin startes, når det var på det nordligste punkt af sin bane. Russerne meddelte, at kraftforsyningen (fra solbatterierne) var 50 % mindre end beregnet. Dette medfører, at man muligvis vil miste kontakten med Zond 2 længe før, den når Mars. Stabiliseringen

opretholdes ligesom for Mariner 4 med kvælstofraketter, men russerne anvender også plasma-raketter. Jeg vil i næste nummer nøjere omtale indretningen af en sådan motor. Endnu den 18. december havde russerne kontakt med drabanten. De har ikke givet meddelelse om nogen kurskorrektion.

VENUS

Man har igen foretaget analyser af Venus-atmosfæren fra en kikkert ophængt under en ballon 26 km oppe. Disse observationer har vist, at skyerne om Venus består af iskrystaller, samt at temperaturen ved overfladen muligvis ikke er så høj som Mariner 2 angav.

John Hopkins og John Strong, som forestod eksperimenterne siger, at deres resultater ikke nødvendigvis strider imod Mariner 2's. De siger, at den kraftige radiostråling Mariner 2 modtog sandsynligvis skyldes lynnedslag. Også andre kilder kan tænkes: Man har fornylig opdaget, at vandbærende skyer også udsender radiostråling.

Et MARINER-rumfartøj, beregnet til at passere forbi Mars, under montering hos JPL før afskibningen til Cape Kennedy. Solbatterierne ses udfoldet. Den ellipseformede skål er en højfølsom antenne.

»Mariner 2's målinger«, siger de, »er sikkert korrekte, det er tydningen, der er forkert. Der er så mange radiokilder i en planetatmosfære, at man muligvis slet ikke med mikrobølgeteknik kan måle en overfladetemperatur.

VERDENSRUMMET

Explorer 18, som kredser 200-200.000 km oppe, har opdaget følgende: Jordens magnetfelt har form som en komethale. Solvinden »blæser« magnetfeltet flere millioner km ud i rummet på natsiden. På dagsiden når strålingsbælterne og Jordens magnetfelt 65.000 km ud. En anden vigtig opdagelse er eksistensen af en magnetisk neutral zone, hvor feltstyrken er meget lille i forhold til omgivelserne. En sådan zone, viser de teoretiske undersøgelser, kan muligvis forklare nord- og sydlysene.

VOSKHOD

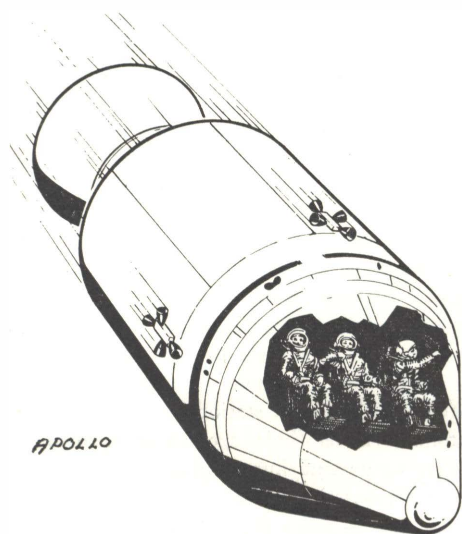
Følgende nye oplysninger foreligger nu om det russiske rumforsøg:

Ildfluerne blev observeret flere gange, især når observationslinien var vinkelret på solens stråler. Da besætningen fra rumskibets koøjer kunne se en af radioantennerne, kunne afstanden til partiklerne bedømmes. Afstanden var normalt 2-3 m. De optrådte i klynger på 3-10, og bevægede sig i forskellige retninger. Deres lysstyrke var som stjerner af første til anden størrelsesklasse. Partiklerne var meget små, og besætningen mener, at det er støvpartikler fra rumskibet, idet man under flyvningen så en sådan partikel forlade skibets overflade og drive forbi antennen. Under opsendelsen var rumskibet dækket af en næsekappe, som først blev kastet af, efter at den tætte atmosfære var passeret. Støvpartikler har muligvis herved kunnet blive siddende.

Nord- og sydlyset var mørkegult. Det så således ud: Først horisonten, så den sorte himmel. Derefter kom et smalt, lyst bånd, oplyst af Månen, og over dette stråler vinkelret på horisonten, flere hundrede km høje og med intervaller på et par grader. Det lyse lag blev hyppigt observeret på natsiden i en højde af 60-100 km. Stjernerne ses klart mellem laget og Jordens overflade, skønt deres klarhed er betydelig mindre under det.

Orientering. I modsætning til VOSTOK, som blev orienteret efter Solen, og derfor kun kunne stabili-

seres på dagsiden, blev VOSKHOD stabiliseret og orienteret efter et system, der fungerede både på nat- og dagside. Rumskibets indretning skulle være som det amerikanske Apollo-rumskib (se tegningen), skønt der ikke i dette forsøg blev ændret banehøjde og hældning.

Man ser på tegningen Apollo-rumskibet. Bagved selve kabinen ses instrumentsektionen, der afkastes før landingen. Den store raketdyse helt bagude er styreraketten, hvormed banens højde og hældning kan ændres. De små raketdyser på siden stabiliserer rumskibet. Desuden befinder der sig batterier i denne afdeling. Højst sandsynligt minder VOSKHODS konstruktion stærkt om den på tegningen viste.

DRABANTOPSENDELSER

Kosmos 50's landing mislykkedes. Amerikanerne har officielt meddelt, at drabanten ødelagdes i atmosfæren. Landing var sandsynligvis planlagt, muligvis svigtede en bremseraket, eller drabanten var forkert orienteret under landingen.

Kosmos 51 kom op den 10. december. 554-264 km, 49⁰.

To Transit-drabanter er blevet opsendt med Thor-Able-Star. Ved begge forsøg blev to drabanter bragt i kredsløb.

(1) 6. oktober: 1090-1040 km, 90⁰.

(2) 13. december: 1070-1025 km, 90⁰.

Hemmelig drabant 4. december, brændte op den 5. december.

Thor-Agena den 18. november. 180-340 km, 70⁰.

Explorer 23 130 kg tung. Op den 6. november i en bane 465-980 km, 52⁰. Den skal måle meteorstrømme, bl.a. ved punktering af luftfyldte cylindre. Dens forgænger, Explorer 16, blev punkteret 16 gange i dens første 29 dage i banen. Desuden har den mikrofoner, der registrerer lyden ved sammenstød med meteorer.

Explorer 24 og 25 opsendt den 21. november med en Scout-raket. Explorer 24 er en ballon med en diameter på 3,6 m og en vægt på 9 kg. Ved at observere ændringer i dens bane kan man få oplysninger om ændringer i lufttætheden. Explorer 25 vejer 40 kg og skal undersøge strålingsbælterne, specielt vil man undersøge antallet og fordelingen af protoner og elektroner. Begge gik ind i en bane 525-2495 km oppe og med èn banehældning på 81,3⁰.

San Marco. Den 15. december opsendte en italiensk teknikergruppe drabanten San Marco med en amerikansk Scout-raket fra atlanterhavsbasen Wallops Island. Den italiensk byggede drabant vejer 115 kg og gik ind i en bane 210-820 km oppe med en banehældning på 38⁰. Den skal studere lufttæthed og ionosfæren med særligt henblik på langdistance radiokommunikation. Inde i den kugleformede drabant befinder det tunge instrumentudstyr sig. Det er anbragt på en sådan måde, at det kan bevæge sig en ganske lille smule. Når den ydre skal opbremses af luftmodstanden, vil de indre instrumenter påvirke skallen med en bestemt kraft (inertiens lov). Ved at måle denne kan man beregne lufttætheden. Drabanten fungerer normalt.

Titan-3 A opsendt den 10. december. Forsøget blev vellykket. En 1700 kg tung »ballastdrabant« blev anbragt i en lav kredsbane ca. 200 km oppe.

Atlas-Centaur 3 opsendt den 30. juni. Den skulle være gået i kredsbane om Jorden, men det mislykkedes på grund af en svigtende brændstofpumpe. Forsøget betegnes alligevel som »delvis vellykket«, da de brintdrevne RL-10-motorer fungerede normalt. Omkring Centaur-trinet sidder 4 varmeisolerende paneler, som planmæssigt blev kastet af, efter at den tætte atmosfære var passeret. Flydende brint har en temperatur på ÷ 257⁰ C.

Atlas Centaur 4 opsendt den 11. december. Igen

blev forsøget »delvis vellykket«. Planen var først at anbringe Centaur-trinet i en bane 180 km oppe, og så efter 22 min. at starte raketten igen for at anbringe den i en bane 160-9200 km oppe. Den medførte en 950 kg tung model af en Surveyor-drabant, idet man ville undersøge, hvilke vibrationer og temperaturpåvirkninger, den ville blive udsat for under opsendelsen. Første del af forsøget blev helt vellykket. Centaur-trinet gik ind i en bane 163-178 km oppe. Det lykkedes ikke at genstarte de to RC-10-motorer (samlet tryk 14 tons). Under vægtløsheden drev den flydende brint og ilt rundt i tankene, og noget af den flydende brint er tilsyneladende sivet ud gennem en ventil, og har fået rakettrinet til at slå kolbøtter. Centrifugalkraften førte herved brændstoffet bort fra rørledningerne til raketmotoren. To små fastbrændstof-raketter blev startet for at drive brændstoffet ned i bunden af tankene ved den acceleration de gav trinet. Deres samlede trykkraft var 2 kg, som åbenbart ikke var tilstrækkeligt. Centaur-trinet brændte op efter 15 timer i banen.

Den 21. december blev den 46 kg tunge *Explorer 26* opsendt med en Thor-Delta. Vistnok vellykket. Den skal studere strålingsbælterne på en (planlagt) bane 320-25.000 km oppe og 21°. Nærmere i næste nummer.

Månen. Man har opdaget, at der er to kratere, hvorfra der udstrømmer ilt og brint (bestanddelene af vand). Efter de nyeste målinger er måneatmosfærens tæthed ca. en titusindedel af Jordens, med mellemrum siver der luft ud af sprækker i overfladen og danner engang imellem tåger. De forsvinder dog hurtigt. Selv om en titusindedel atmosfære svarer til vakuum i enhver praktisk henseende, kan man godt tænke sig baser på Månen. Et ideelt sted at anbringe basen for evt. rumfolk vil være på grænsen mellem for- og bagside.

Derfra kan de opservere Jorden, men vi kan ikke observere dem. Det nemmeste vil nok være at anbringe en sådan base under Månens overflade, det beskytter mod de store temperatursvingninger, foruden at det gør den sværere at opdage.

Luft og vand kan udvindes af måneklipperne, siden vi nu ved, at der både eksisterer ilt og brint på Månen. De store rumskibe kan let gemmes af vejen i kunstige eller naturlige huler. I 1966 vil USA sende en drabant med fjernsyn rundt om Månen i 30 km's højde, officielt for at finde landingspladser til Apollo-rumskibet. En godt camoufleret base på Månen vil dog ikke kunne opdages, selv om billederne er gode. En sådan base kan også bruges til astronomisk station, da Månen næsten er lufttom. Hvis der findes sjældne og værdifulde mineraler, vil de også kunne udvindes. (Husk, at det kun er hypoteser).

Gemini 2 er udsat til 1. februar. Et startforsøg den 9. december måtte opgives lige efter at raketmotorerne var startet. Årsagen var komplicerede fejl i nogle rørledninger, bl.a. i køleanlægget til raketdyserne. Raketten, der skal på en 19 min. lang flyvning, ubemandet, for at prøve de automatiske systemer og varmeskjoldet, tog ingen skade.

H. S.

Videnskabens pligt?

I »Jyllands Posten«s lørdagsudgave den 26. december 1964 findes en artikel af Orla Johansen med titlen »De tavse lytteposter i Rude Skov«.

En glimrende artikel om et besøg hos Asger Lundbak og Co. Vi får lidt at vide om satellitstationen i Rude Skov og dette foretagendes primus motor, magister Asger Lundbak. Vi hører om det interessante og glimrende arbejde, der her er udført af en lille flok mænd, som har ofret både tid og penge på en opgave, som retteligen burde være samfundets.

Hatten af for det arbejde, som er udført, og for de mænd, der har gjort det; de fortjener en tak for denne indsats. Personlig er jeg stærkt interesseret i dette arbejde og i de resultater, der kommer ud af denne forskning, men det er dog ikke af disse grunde, at jeg beskæftiger mig med artiklen. Min reaktion skyldes et spørgsmål, som Orla Johansen, i slutningen af artiklen stiller magisteren.

Citat:

Jo — det var selvfølgelig ikke til at undgå.

Jeg spurgte Asger Lundbak, om han troede på eksistensen af flyvende tallerkener eller UFOer, eller hvad man vil kalde dem. Han rystede ener-

gisk på det hoved, han som videnskabsmand vist nok bør holde koldt.

— Jeg har pligt til at tage afstand fra den slags, erklærede han. På Grønland har jeg derimod set fantastiske luftspejlingsfænomener, som måske nok kan forveksles med »flyvende tallerkener«. Hvis der eksisterede rumskibe, ville jeg naturligvis være stærkt interesseret, men . . .

— Hvilke formål har menneskene med de kostbare forsøg på at trænge længere og længere ud i rummet? Kolonisation?

— Det tror jeg ikke. Der kan være militære og rent videnskabelige formål — og naturligvis ønsket om en gang at se, hvordan der er på andre kloder. Hvis det så skulle vise sig, at der eksisterer intelligensvæsener på andre kloder, ville det virkelig være den største videnskabelige opdagelse til dato. Men . . . jeg må sige, at jeg er noget skuffet over de letkøbte »beviser«, der nu og da præsenteres.

Citat slut.

Tak, Orla Johansen, fordi De stillede spørgsmålet. Det undrer mig dog, at DE ikke benyttede lejligheden til at få en forklaring på de »flyvende tallerkener«, De har underretet mig om, at De selv har iagttaget (jeg har brevet endnu). Jeg ville gerne have hørt forklaringen.

Hr. magister, De er ikke ene om at være skuffet. Jeg er skuffet over, at en »videnskabsmand« kan udtale, at det er hans PLIGT at tage afstand fra den slags. Det ville være interessant at vide, mod hvem eller hvad denne pligt er rettet? Er det den rette indstilling for en videnskabsmand? Jeg har svært ved at tro det. Jeg tænker i denne forbindelse på de udtalelser, virkelig store videnskabsmænd har fremsat om sand forskning. Mænd som Niels Bohr, Hermann Oberth, Wernher von Braun og mange andre har udtalt, at den sande forsker »IKKE UDELUKKER NOGEN MULIGHED« og at »TVIVL FØRST TILKENDEGIVES EFTER TILBUNDSGÅENDE FORSKNING«. Har De, hr magister, virkelig ofret UFOerne en tilbundsgående undersøgelse? Kender De NICAP's store undersøgelsesrapport (tilsendt den amerikanske kongres), der dækker 7 års intens forskning? Jeg kan oplyse, at blandt denne rapports underskrivere findes flere verdenskendte forskere. Videnskabsmænd, som er kendt for at være både dygtige og troværdige forskere.

Hvorfor har magisteren ikke henvendt sig til SUFOI? Er magisteren bange for at møde en flok fantaster, der ikke forstår en »videnskabsmands« sprog? De kan være ganske rolig, vi arbejder ved elektrisk lys. Vi kan blandt vore medlemmer mønstre en ganske pæn samling, med eksaminer og uddannelser, der er lige så estimerede som hr. magisterens.

Det må være dejligt at være så selvsikker som magisteren. Danmark kan i sandhed være stolt af at mønstre en forsker med så stor og »sikker« en viden. USA må i høj grad misunde os, de ofrer årligt millioner af kroner på denne forskning, og så findes der i Danmark en mand, hvis »guddommelige« viden kan give os svaret på alt.

Hr. magister, De har ret, når De siger, at der findes visse lysfænomener, som kan forveksles med UFOer, men de dækker kun en mindre procentdel af de ca. 200.000 indsamlede rapporter. Jeg kan yderligere oplyse, at de, som arbejder alvorligt med denne sag, ikke tager i betænkning at henlægge rapporter, der ikke er tilstrækkeligt underbyggede.

Til slut et godt råd. Det er helt i orden, at magisteren ikke tror på UFOer, fordi han ikke har studeret fænomenerne, men hvorfor så ikke hellere indrømme sit manglende kendskab til sagen. Det er en ærlig sag intet at vide, og det er under alle omstændigheder mere anstændigt end at arbejde under devisen »fordømmelse forud for undersøgelse«.

Frank Pedersen.
civilingeniør.

Et dementi er en bekræftelse i form af en benægtelse.

André Francois-Poncet.

Politiske talere er som automater: Man kaster en halv tanke ind foroven, så kommer der en hel parole ud forneden.

Alberto Moravia.

Filosofi og teknik

Under arbejdet med og studiet af UFO-sagen støder man ofte på den fejlagtige antagelse, at filosofi og tekniske undersøgelser er to af hinanden adskilte og uafhængige sider af problemet »de flyvende tallerkener«. Det ville måske være gavnligt for alle parter at få sådanne misforståelser bragt ud af verden ved en lidt mere dybtgående undersøgelse af begrebet filosofi. Det vil være nødvendigt at gå tilbage i historien, ikke for at udlægge tidligere tiders filosofiske retninger, men for at vise den nøje forbindelse, der findes mellem religion, videnskab og filosofi.

Ordet filosofi er græsk og betyder ordret »KÆRLIGHED TIL VISDOM«. Det vil sikkert ikke være muligt at finde en definition, som bedre dækker det, som er filosofiens inderste væsen. Filosofi har gennem tiderne haft varierende betydninger, men kernepunktet har dog altid været det samme. Det er af betydning at notere sig, at der mellem religion og filosofi har været en nøje vekselvirkning. Der har fra de tidligste tider været en naturlig stræben efter at finde forklaringer på tilværelsens mysterier, og dette har ganske naturligt influeret på de religiøse indstillinger. Målet har overalt på kloden været det samme, og man kan derfor undre sig over, at vi har så mange forskelligartede trosretninger. Et nærmere studium vil dog afsløre en lang række lighedspunkter, og stort set kan man vel tillade sig at sige, at det mest er i de ydre rammer, at forskellen manifesterer sig. De tidligste mytologiske tilværelsesforklaringer kunne dog ikke i det lange løb holde stand. Ved selvstændig tænkning og erfaringer nåede man frem til at forkaste overleverede religioner og erstatte dem med mere filosofisk udarbejdede livs- og verdensanskuelser.

I menneskets kamp for tilværelsen er den naturvidenskabelige tænkning eller filosofi opstået i et forsøg på at udnytte naturen på bedst mulig måde. Geometri (græsk jordmåling) er opstået i forbindelse med landbrugets udvikling, og samtidig blev denne videnskab tillagt religiøs betydning, idet man, i de love man fandt frem til, så den bagvedliggende guddommelige plan. En afvisning af sådanne guddommelige betragtninger vil sikkert være forkert, for vi genfinder jo netop de samme mønstre i universet. Vor viden i dag tyder jo også stort set på, at det er de samme enkle love, der styrer både det kæmpemæssige univers og de mikroskopiske atomare forhold. En viden på det ene område kan føre til resultater og nye erfaringer på det andet.

Inden vi går videre, må vi indrømme, at sikkert intet andet begrebsområde er blevet misbrugt så groft, som det er tilfældet med filosofien. Enkelte filosoffer, og med dem en stor flok disciple, har gennem tiderne drevet den filosofiske tænkning ind i blindgader, hvor man har tabt målet af syne og i stedet for hengivet sig til sekundære ydre kunstfærdigheder. Jeg tænker her bl.a. på retorikken, hvis formål jo for visse filosoffer var at overtale andre i stedet for at overbevise dem En kendsgerning er det, at det i menneskehedens historie alt for ofte er lykkedes at bringe slet funderede anskuelser i højsædet. Dyrkes filosofien på denne måde, er den yderst farlig.

En af de store filosoffer, som så og erkendte det gale i at køre ind i blindgyder, var Sokrates (470-399 f.Kr.), som søgte at lære sin samtid den egentlige sandhed i det at være menneske, og han gjorde det med de enkle ord »KEND DIG SELV«. Han optræder ikke med moralske krav og heller ikke som den bedrevidende forkynder af en ny etisk-politisk lære, han afviser snarere begge dele. Han forsøgte gennem sin særlige metode, den tænkende-prøvende udspørgen af enkeltpersoner at få problemerne grundigt undersøgt og analyseret, for derigennem at nå frem til selvstændigt skabte erkendelser.

Vi kan endnu i det 20. århundrede lære meget af Sokrates, for hvor ofte ser vi ikke forsøg på »overleveret tænkning« i stedet for »selvtænkning«.

Går vi fra Sokrates til Aristoteles (ca. 384-322 f.Kr.), møder vi i hans filosofi et storstilet forsøg på at opstille et helhedssystem på grundlag af et systematisk bearbejdet erfaringsmateriale. Her finder vi kimen til flere af de specialvidenskaber, der senere blev udviklet. Han startede materialesamling af naturhistorisk art, han startede sammenlignende samfundsvidenskab og foretog litteraturhistoriske, æstetiske, filosofiske og ætnografiske arbejder. Udgangspunktet og samtidig højdepunktet for denne forskning blev dog den filosofiske metode, og i dette har man et udmærket eksempel på, at filoso-

fien og naturvidenskaberne står i nøje forbindelse, idet erfaringsvidenskaberne har deres rod i den filosofiske indstilling. Han siger selv: »De yderste årsager og grunde til alt eksisterende ligger i Guds væsen. Det guddommelige er således i sidste ende formålet med den filosofiske erkendelse. Filosofien sættes i gang gennem en undren, som er en forudsætning for, at man kan fjerne sig fra uvidenheden. Den filosofiske stræben afsluttes først ved erhvervelsen af visdom. Denne visdom kan dog ikke opnås tilfulde af det ufuldkomne menneske, og det er derfor tvunget til at blive ved med at filosofere og undre sig«.

For Aristoteles var det således, at »Den, der til syvende og sidst har sat alle disse planmæssige processer i gang, er Gud. Han er tilværelsens første (yderste) årsag, men han er også dens fuldendelse, idet han tilsigter målet for al vækst og udvikling. Videnskabens opgave bliver derfor en kæmpeklassifikation af alt eksisterende«.

Den videre udvikling laver mange små afstikkere, men først med kirkefædrene sker der en ændring i større omfang med filosofien, idet den kristne tro gør filosofien til et supplement til teologien, idet man siger, at filosofien ikke kan føre til nogen selvstændig erkendelse af livets mening. Den får nu til formål at klargøre og begrunde de sandheder, man på forhånd kender gennem åbenbaringslærdomme. Det kristne grundbegreb er nåde, hedningernes fornuft.

Den kristne tænkning har selvfølgelig i tidens løb gennemgået mange forandringer, men har ofte været hæmmet af at skulle forsvare kristendommen. Den har betjent sig af opstillinger, formuleringer og metoder, som i det mindste i visse perioder har tjent kristendommen og den menneskelige udvikling i kosmisk retning til liden ære. Det vil føre for vidt at komme ind på alle de forskellige retninger, men en undersøgelse vil vise en stadig skiften mellem de rent religiøse trosopfattelser gennem blandede opfattelser til de rent videnskabelige erfaringsbetragtninger. Fornuft og tro brydes i disse perioder. Tolerancen skubbes ofte til side, og medens alt dette foregår, udvikler filosofien sig igen til en selvstændig disciplin, hvormed man søgte at trænge frem til en ny sandhedserkendelse.

I tiden fra 1600-1950 er der stadig store brydninger. Oplysningsfilosofi afløses af den idealistisk, romantiske filosofi for endelig omkring 1830 at blive afløst af det, vi kalder nutidens filosofi. Det vil sikkert forbavse mange, at en meget stor part af denne tids tænkere, er videnskabsmænd. Specielt har matematikere spillet en stor rolle.

Den nutidige filosofi er ikke een retning, men snarere en spredning i flere vidt forskellige hovedretninger:

a. Den dialektiske materialisme (Karl Marx). Den materielle proces, skabt og betinget af produktionskræfternes udvikling.
b. Positivismen. Virkelighed gennem erfaringer.
c. Utilitarismen. Moralfilosofien, som bygger på en følelse af enhed med sine medmennesker.
d. Eksistensialismen (Søren Kierkegaard).
e. Nietsche. Viljen til magt er tilværelsens kerne.
f. Den logiske emperisme (begrebsanalyse).

En broget skare af filosofiske retninger, som på mange områder udviser diametralt modsatte opfattelser. Noget af stoffet er læseligt for en større forum og andet er så tungt og vanskeligt at komme igennem, at det ikke kan undre, at kun et fåtal mennesker har været i stand til at sætte sig ind i det.

Vi har været på et kort strejftog gennem den vestlige verdens historie og har faktisk derved gjort os skyldige i en meget almindelig europæisk fejltagelse, nemlig at udelade omtalen af de mange fremragende tænkere, som har levet i østen. Årsagen til dette er for mit eget vedkommende, at jeg kun kender disse tænkere fra mindre spredte udpluk og samtidig er det vanskeligt at opdrive litteratur, der behandler østerlandsk tænkning.

Formålet med denne artikel var som tidligere nævnt at fjerne alle de kunstige mure, man forsøger at bygge op mellem videnskab og filosofi, de eksisterer nemlig kun i kraft af uvidenhed. Alt for mange mennesker udtaler sig om disse ting uden at kende blot et fåtal filosoffer og uden at vide noget om de fremsatte tanker. Det er helt i orden at ville kassere fortidens tænkere, men inden man gør det, bør man vel vide, om ikke disse filosoffer har efterladt sig brugbare positive udgangspunkter for videre forskning og tænkning.

Til slut vil jeg udtrykke håbet om, at dette indlæg må give andre lyst til at kigge lidt på fortiden. Fortiden er nemlig nøglen til fremtiden. Uden viden ingen tænkning, og uden tænkning ingen forskning. Fremskridt afhænger af erkendelsen af fortidens fejl.

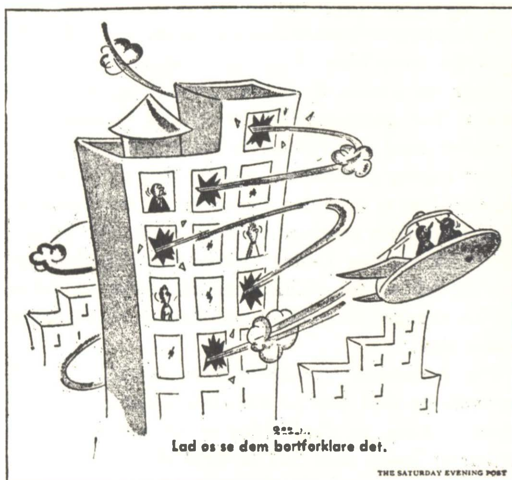
Frank Pedersen.

UFO-observationer over Skandinavien

I tiden fra den 24. oktober til den 30. december har SUFOI modtaget 12 rapporter fra 1964, 1 fra 1959 samt 7 detektorvarslinger, hvoraf de 4 var fra 1964. Det samlede antal registrerede rapporter fra 1964 er for øjeblikket 69.

Foruden ovennævnte rapporter modtog vi 7 andre, som alle var fra den 5. november kl. ca. 17,10. På det tidspunkt observeredes et stort meteor, som gik til grunde i vor atmosfære. Det gik fra øst til sydvest forholdsvis lavt over den sydlige horisont. Meteoret blev iagttaget fra København og Stevns.

En nattevægter fra Fredericia, som ønsker anonymitet, havde følgende oplevelse den 15. juli kl. 00,30-00,45. Da han på sin runde var kommet til E. Rasmussens Maskinhal, fik han øje på et objekt. Først lignede det en stjerne. Det stod over olieraffinaderiets tanke, men længere væk. Da det bevægede sig, troede observatøren, at det drejede sig om et fly, men da objektet kom nærmere og tillige længere ned, kunne han se, at han tog fejl. Observatøren iagttog objektet medens det fulgte Ndr: Kobbelvej i kun 10 meters højde. Midt imellem Cellulosefabriken og Galvaniseringsanstalten drejede det i en vinkel på 90° mod Trelde. Det beholdt stadigvæk sin neon-blå farve. 150 m inde på marken stoppede det op et øjeblik, trak så til venstre ca. 7-8 m for derefter at trække tilbage igen. Det samme gentog sig til højre side. Da objektet, som var ca. ½ m i diameter, nu stod stille igen, skete der noget mærkeligt. Fra jorden under den, og fra et område, der var ca. 15 m i diameter, skød der nu eet efter eet små objekter op til det store objekt, der befandt sig i 7-8 m's højde; de små var på størrelse med femkronestykker og de lyste hvidt som elektriske pærer. De lignede nærmest lyssporprojektiler affyret fra jorden mod objektet. Efter at 7-8 objekter var gået op i det store objekt, skiftede dette farve gennem lysviolet til orange. Alt i alt 13-14 små objekter gik op i det store, og da det sidste var oppe, slukkedes lyset, og der var intet mere at se.

Berlingske Tidende 27-12-64.

En murermester fortæller om en anden oplevelse, som foregik den 17. september kl. 23,50 på landevejen midtvejs mellem Skorup og Vejerslev. »Jeg var på vej hjem i bil efter et besøg lørdag aften. 40 m foran mig fik jeg pludselig øje på en stor kugle med et cylinderformet vedhæng forneden. Den hang 30-40 cm over jorden, og der var svagt lys at se i den. Da jeg kom nærmere, kunne jeg se en menneskeskikkelse inde i kuglen, — men så var den pludselig usynlig! På det tidspunkt var jeg ca. 12 m fra den. Jeg kørte videre, og da jeg var kommet forbi stedet, så jeg mig tilbage. Kuglen var der nu igen, men jeg var så rystet og bange, at jeg fortsatte hjem«. Kuglen opgives til ca. 1½ m i diameter.

Det er dog ikke alle, der ser tingene på så nært hold som de to i ovennævnte beskrivelser. Et selskab på fire mennesker kom i bil den 24. september kl. ca. 20,20 på hovedvej A10 midt imellem Horsens og Skanderborg. Foran sig ser de til højre for vejen et orangefarvet objekt i ca. 35° højde. Objektet var ovalt med afstumpede ender og i forreste fjerdedel af objektet sås et stærktlysende, orangefarvet punkt. På bageste fjerdedel af objektet sås to ligedanne punkter over hinanden. Objektet fulgte en kurs skråt nedad, som ville have bragt det ned på vejen, såfremt det ikke havde fladet ud til vandret ca. 10° over horisonten. Da det havde

passeret vejen foran observatørerne, steg det igen til ca. 35^0. Hele observationen varede ca. 5 sekunder. Objektets størrelse anslås af observatørerne til ca. 150 m, medens afstanden bedømmes til 4 km.

Samme dag som meteoret blev set over Østsjælland, blev der også set et andet objekt over Stevns. Det var den 5. november kl. 22,30. En observatør, der er temmelig kendt i St. Heddinge og omegn, og som derfor ønsker at være anonym, beretter, at han sammen med sin kone stod i haven og iagttog himlen, da de så et rødligt objekt bevæge sig fra højre mod venstre (d.v.s. fra NV til SV med kurs stik syd). Objektet havde en varierende fløjtetone med ensartede intervaller. Lyden var forsinket, ligesom ved iagttagelse af et fly i stor højde eller afstand. (Der er ikke opgivet, hvor mange buegrader forsinkelsen var). Objektet lignede i formen Månen i første kvarter, men — ligesom man i klart vejr kan se resten af Månen ganske svagt — så kunne man her se et svagt lys bagved, således at objektet udmærket kan have været cirkelformet og blot haft en stærkere lysende forkant. Objektet havde en størrelse, der var meget lig Månens, og det fløj ret hurtigt, ca. 130^0/min.

Denne måneds bedste observation kommer fra Harte ved Kolding, og observatør er bestyrer Holger Sørensen, »Mosekjærgård«. Det er en yderst interessant observation, som udmærker sig ved, at hr. Sørensen ikke har været bange af sig.

Mandag den 16. november skulle hr. Sørensen ved 18,30-tiden ud for at hente sin hest. (Det var lidt senere end ellers). Han er tidligere husar og har forstand på både heste og ridning. Han undrede sig over, at hesten ikke som sædvanlig var i den nærmere del af marken, og han gik over marken, som »bølger« lidt, for at se efter den, idet det jo var mørkt. En snes meter fra markens hegn stod hesten, og Sørensen lagde hovedtøjet på den og svang sig op for at ride hjem. Idet han vendte hesten, så han i ca. 20 meters afstand en grønt lysende genstand, som var ca. 5 meter lang og 3 meter høj. Den lignede nærmest en lettere fladtrykt spejderhat i udseende. Sørensen havde ikke set genstanden, da han kom, skønt den stod på højde med hesten. Han red stærkt derfra, — ikke af angst, men fordi hesten var vant til det; da han havde redet ca. 300 meter, besluttede han at vende om, for han var ærlig talt nysgerrig efter at se tingen på nærmeste hold. Han er jæger og vant til at færdes ude, og kan især lide at færdes i mørke, og var derfor ikke bange af sig. Han vendte hesten og red i strakt galop hen imod objektet. Egentlig havde han på fornemmelsen, at genstanden kun var et lysende felt, og derfor red han lige på. Men i en afstand af ca. 4 meter var det, som hesten blev fejet væk! Den bremsede op, så sporene stod tydeligt 2-3 uger efter, da rapporten blev optaget. Objektet havde den lysegrønne farve, som en vågepære har. Det havde kraftigst lys langs overkanten, medens det var mere mat indefter. Der var intet lysskær fra objektet ud på græsset! Men da han red hen imod det, lyste det ligesom kraftigere. — Denne gang vendte hesten selv, og den strøg hjemad. Hr. Sørensen sagde, at han næppe ville have kunnet »tage den op«. Som øvet rytter faldt han ikke af, da hesten bremsede på een meter, men røg frem på hesten. Da han havde redet nogle hundrede meter, vendte han sig for at se efter objektet, og da så han det stige lodret op — uden farveændring og med konstant lys som før. Objektet slukkedes eller fortonedes omkring skyhøjde, som han bedømte til ca. 200 meter. Samlet observationstid var ca. 5 minutter.

Det ser ud til, at der har været en form for udskiftning indenfor rum-eskadrillerne. En type, der ikke har været iagttaget i nogen tid, er nu set igen flere gange. Det er det aflange (af og til banan- eller halvmåneformede) objekt, hvorpå der i hver ende ses stærkt lysende pletter. Se ovenstående observation fra Horsens-Skanderborg landevejen. Her er endnu en observation fra Hørsholm fra den 26. november kl. 07,25. Desuden har jeg telefonisk fået forvarsel om endnu een mage til, som skulle være observeret for et par dage siden. Observatør er Niels Gunnar Madsen, der i 45^0 højde i syd fik øje på et lysende punkt, der lignede en satellit eller stjerne, som bevægede sig mod nord. Objektet kom ud af syne bag et birketræ, og da Madsen atter fik øje på objektet, havde det form nærmest som en banan med to lys i den ene ende og med et eller to lys i den anden ende. I zenith begyndte objektet at flyde ud på midten, samtidig med at kursen skiftede til nordvest. Efterhånden tonede hele objektet ud, og tilbage var kun eet klart lys. I ca. 30^0 højde tonede også dette ud i NNV. Objektet var mælkehvidt, og de lysende punkter var stærkt hvide.

Af de resterende rapporter var der to fra Gardasøen i Italien, hvor der i begge tilfælde skulle være blevet taget fotos (omend på lang afstand). Jeg har ikke set disse fotos og kan derfor ikke udtale mig om dem. En rapport var fra Fredericia, een fra Linderup og så var der een fra Slagelse, foruden endnu een fra Hørsholm.

De fire detektorvarslinger var alle fra Skørping. Der blev ikke observeret noget, men der var også skyet alle gange. *ej*

BREVKASSEN *Løst og fast om UFO-sagen*

Vore læsere er velkomne til at sende spørgsmål til redaktionen. Skønner vi, at spørgsmål og svar kan have almen interesse, sættes de i UFO-NYT. Ellers svarer vi spørgeren direkte. — Hvis spørgeren ikke ønsker sit navn i UFO-NYT, skal det blot meddeles os. Men anonyme spørgsmål besvares naturligvis ikke.

(Fortsættelse af artikelserien under ovenstående rubrik. Sidste artikel står i UFO-NYT for nov.-dec. 1964, side 207-208).

Måske lidt letsindigt sluttede jeg den foregående artikel med at bebude, at vi i den næste artikel skulle høre lidt om videnskabens indstilling til de foreliggende problemer omkring UFO-erne.

Letsindigt?! Ja, af flere grunde. For det første, fordi jeg vel næppe er i stand til at give en blot nogenlunde fyldestgørende redegørelse om den sag, og for det andet, fordi dette skrives på et tidspunkt, hvor den efterhånden materialiserede julefest forberedes i en larm af pop, reklame og »business«, så man har svært ved blot at finde sig selv!

Det følgende må da heller ikke betragtes som dækkende emnet. Snarere vil jeg kalde det spredte tanker og træk om det store emne, men forhåbentlig i stand til at vække til eftertanke og skabe interesse hos nogle af læserne, så de får lyst til selv at samle sig mere viden.

I professor *Walter Heitlers* bog *»Mennesket og den naturvidenskabelige erkendelse«* (omtalt i UFO-NYT marts-april 1964, side 62; anmeldt i nummeret for maj-juni, side 103-104) møder vi en anerkendt videnskabsmands fordomsfrie syn på videnskabens stilling i dag — og menneskets forhold dertil.

Som et udgangspunkt, et tema, citeres i bogen følgende ord af *Swami Sant Dev Maharaj:*

»Videnskaben opsøgte vismanden, den ansvarsbevidste, den rene, og sagde til ham: »Lov mig højt og helligt, at du ikke udleverer mig til de onde, men kun lader mig gå videre til de tolerante og de rene af hjertet; for kun da er jeg stærk og kan føde og klæde menneskene. Ellers vil jeg tilintetgøre dig, dine elever og hele menneskeheden«.

Disse ord kan nok vække til eftertanke. For de udtrykker jo nogle af de tanker, som tusinder af mennesker i dag tænker, når de ser, hvad videnskaben har frembragt af resultater siden den 2. verdenskrig, og hvad disse resultater indebærer af muligheder for den videre udvikling. Men det store spørgsmål er og bliver: Til hvilke formål vil menneskene udnytte opfindelserne og opdagelserne? Bliver det til menneskehedens fremgang og forædling, eller bliver det til dens udslettelse og fordærv? Derom står striden. Og vi almindelige mennesker kan føle os så små og magtesløse i den store, men til dels skjulte kamp, hvor økonomiske kræfter dirigerer det politiske spil i en grad, som vi næppe kan fatte, kun se de sørgelige resultater af.

Den amerikanske atomfysiker *Robert Oppenheimer* har udtrykt det sådan:

> *»Det er ikke fysikernes skyld, at der altid bliver bomber ud af deres geniale idéer«.*

Walter Heitler stiller da også det spørgsmål: »Er vi endnu herrer over det, vi har skabt? Vi læser jo hver dag, at »udviklingen lader sig ikke skrue tilbage«. Det vil sige: Vi er ikke rede til at give afkald på en del af de lokkende bekvemmeligheder, den rigdom, den magt, den overflod af underholdning, den fartrus o.s.v., som videnskaben har skænket os. Så vil vi hellere tage alt muligt med i købet, selv om det kan skade os menneskeligt. Det er næppe nødvendigt at opregne mekaniseringens vel-

bekendte ulemper som for eksempel støjplagen m.m. Men af frygt for, at vore energikilder på grund af det hurtige forbrug snart skal løbe tørre, er vi begyndt at bygge atomkraftværker, skønt der til dato ikke er én, som ved, hvordan man skal slippe af med det radioaktive affald, der kan dræbe alle organismer inden for vældige landområder eller forpeste havene, såfremt det ikke er under fuldstændig kontrol«.

Og Heitler siger senere: »Endelig har videnskaben åbnet den groteske mulighed kort og godt at tilintetgøre alt liv på denne klode, enten ved kerneeksplosioner eller med bakterier, — men vi kan ikke skabe så meget som én eneste levende celle. Det er umuligt at forestille sig nogen større forbrydelse end den at dræbe alt liv på jorden. Videnskaben har skabt midlerne dertil. Man taler allerede i almindelighed om »teknikkens forbandelse«, og i betragtning af de her nævnte — og mange unævnte — kendsgerninger, kan man ikke nægte, at udtrykket er berettiget«.

Vi må erkende, at videnskaben er nået meget langt i de sidste 20 år. Alene rumfartsprojekterne viser det. På dette område er der sket en så hastig udvikling, at ingen eller kun få havde tænkt sig det muligt. Der er sket ikke blot en videnskabelig evolution, men en revolution! En mængde af de hidtidige »erkendelser« og sandheder om f.eks. rummet og dets gåder, er afløst af nye teorier og beviser.

Men her er det væsentligt at lægge mærke til, at ligesom tidligere tiders viden om rummet var baseret på vore jordiske instrumenters »udsagn«, så er de nyere opdagelser og resultater ligeså bygget op på, hvad vore snildt udtænkte instrumenter, som er resultater af videnskabens seneste opfindelser og teorier, kan fortælle os. Men det store spørgsmål melder sig stadig: *Har* vi instrumenter, som kan registrere og »bevise« den fulde sandhed om rummet? — Må vi ikke være skeptiske og stadig mene, at nok er videnskaben på vej mod større erkendelse på dette område, men den bygger stadig på teorier og instrumenter, som *kan være* udtryk for fejlagtige beregninger og slutninger. Er der ikke væsentlige huller i vor viden? — Hvad er egentlig elektrisk strøm? Hvad er tyngdekraft? — for blot at nævne et par spørgsmål.

Derfor blev der også røre, da man officielt måtte indrømme, at der i vor jords atmosfære var observeret flyvende objekter, som øjensynlig var væsentlig anderledes og mere fuldkomne end dem, vor fremskredne videnskab var nået til at kunne frembringe. Væltede disse UFOer ikke en mængde hidtil gældende teorier? Jo, de gjorde.

Ikke sært, at f.eks. Adamskis fotografier af disse objekter vakte opsigt — forargelse så vel som begejstring!

Blev alt dette ikke en understregning af, at vore hidtil benyttede videnskabelige målestokke ikke slog til, ikke duede til at måle verdensrummets vilkår!

Det vil med andre ord sige, at der skal nye synspunkter til, en revision af opfattelsen af naturlovene, hvis man kan sige det så stærkt. Kun nye resultater synes at kunne hjælpe os til at trænge ind i nye verdener. — Kendskabet til UFOerne er jo ikke nyt! Som tidligere omtalt i denne artikelserie går deres historie langt tilbage, men mennesket gik sine egne veje og lod ikke kendsgerningerne lægge grund til en videnskabelig udvikling i den »universelle« retning. — Den amerikanske videnskabsmand og forfatter *M. K. Jessup* konkluderede sådan:

> *»Rumrejser er ikke et nyt fænomen, men snarere en glemt kunnen«.*

Jeg ved ikke, om man er i stand til i dag at kunne påpege, *hvornår* »afsporingen« i udviklingen fandt sted, altså hvornår mennesket fejlede, ved at gå egne veje i stedet for at bygge på den viden, som UFOerne kunne give det om den rette vej for videre forskning. Mon en enkelt videnskabsmand eller videnskabelig gren kan have skylden? Eller har mon kirken bidraget til vildfarelsen? Eller er det bare »tilfældigt», at den menneskelige egoisme blev så fremherskende, at vi i dag må lide under dens umenneskelige magt? — Som sagt — jeg ved det ikke. Men måske får vi engang også dette at vide.

Hvis vi nu går ud fra, at vor viden om UFOerne bygger på kendsgerninger, og at mange af de teorier, vi gennem årene har mødt i UFO-sagen, er udtryk for en sandhed, hvad har vi så at bygge videre på i dag?

For det første må vi tro, at liv på andre planeter er en realitet. Her støttes vi meget væsentligt af mange videnskabsmænd, som har udtalt sig åbent om ikke blot muligheden for liv på andre planeter, men også om sandsynligheden for, at utallige pla-

neter kan »huse« liv. Og er vore egne rumforskningsforsøg ikke et (in)direkte bevis på, at vi accepterer tanken! Personlig tror jeg, at vore rumfartseksperter *véd* meget mere om rummet og livsmulighederne i rummet, end vi hidtil har fået at vide. De få fotografier af Månen, som er offentliggjort af henholdsvis russerne og amerikanerne, siger os jo intet reelt. De må have væsentlig bedre oplysninger som støtte og inspiration for den videre forskning, end vi kender til.

Hvor meget rumfolk direkte eller indirekte medvirker til den forskning, ved vi heller ikke meget om. Men alene UFOernes tilstedeværelse har sat megen arbejdskraft ind på at løse gåden om »den frie energi«, da den utvivlsomt er den eneste energiform, som virkelig kan løse en række problemer i forbindelse med interplanetarisk rumfart.

Ofte spørger folk: »Jamen, hvorfor giver rumfolkene os ikke muligheden for at bruge den frie energi?« Og det er både let og svært at svare på det spørgsmål; for nogle kan straks acceptere en forklaring, medens andre pure afviser den. — Her vil jeg nøjes med at henvise til den fyldige forklaring, som *Leif E. Pedersen* har givet i artikler i UFO-NYT junior i numrene 0 (prøvenummeret) samt 1 og 2 i 1964. Ligeså vil jeg minde om artiklen *»Gådefuld Orgon-energi«* (om dr. *Wilhelm Reich,* som åbenbart var meget nær løsningen af gåden om den frie energi — men døde i fængsel!) Se UFO-NYT for marts-april 1964, side 41-44! — Ja, læs den artikel (igen), for den siger mere om de faktiske forhold end mange andre forklaringer. Men i øvrigt finder man også i bl.a. Adamskis bøger og artikler svar på forannævnte spørgsmål.

Min konklusion vil lyde omtrent sådan: »Vi får ikke universel viden foræret, før vi her på Jorden har vist, at vore egne videnskabelige resultater kun vil blive benyttet til fredelige formål, til fremme af menneskers levevilkår og åndelige vækst samt til en fredeligsindet kontakt med rummets øvrige beboere!«

Vagn Dybkær.

Rom blev ikke bygget på én dag. Måske havde de også fagforeninger der.

Dublin Opinion.

Et brev..

Fra UFO-NYTs tidligere redaktion har vi modtaget følgende spørge-brev samt svaret derpå, og da det sikkert vil interessere mange, bringer vi det her:

Hr. redaktør! — I UFO-NYT for maj-juni 1964 står en artikel skrevet af en af SUFOIs unge (Helge Nørrung).

Han fortæller, at eksistensen af rumskibe fra fremmede planeter er offentligt anerkendt i Holland og Brasilien, og at UFO-sagen indgår som undervisning i skolerne. *Kan det dog være rigtigt?*

I bekræftende fald: Hvordan har det da kunnet offentliggøres i disse to lande, når det ellers ikke kan lade sig gøre, før alt er parat? Kendskabet vil da uvilkårligt brede sig til andre lande også.

Hvordan tager befolkningen det?

Hvor meget har de fået at vide og på hvilken måde?

Hvordan undervises der i skolerne?

Jeg vil meget gerne høre lidt om dette emne, og det vil sikkert også interessere andre læsere. Var det ikke en idé til en artikel i UFO-NYT junior?

Jeg håber at høre nærmere om det på den ene eller anden måde.

Med venlig hilsen
(sign.) *Hildur Eckardt.*

Og svaret..

Kære Hildur Eckardt.

Mange tak for det interessante brev. — Det glæder os at se, at der atter er en, som vil være sig sin mening og sin indstilling bekendt.

Vi må, inden vi går i gang med den konkrete besvarelse, lige være klar over, at en ung UFOlog let kan komme til at sige noget forkert, fordi mange ældre ikke tager det så nøje, hvad de siger. Hvis De havde hørt blot nogle stykker af de skrøner, der er forsøgt bundet mig på ærmerne gennem årene, ville De forbavses.

Vor ven Helge har fået fat i en sandhed, men den er et eller andet sted blevet så overpræciseret, at den er kørt i den modsatte grøft, hvor den ligger

med et let anløbet skær. Det er det, De fik øje på.

De tørre facts om disse ting er, at et statsanerkendt institut i Holland, som fremstiller undervisningsmaterialer til alle hollandske statsskoler, har frembragt 2 filmsserier om flyvende tallerkener. Mere er der ikke udadtil. Indadtil vil det sige, at instituttet har fået godkendt filmene og sikkerhed for, at de måtte anvendes til undervisning i alle hollandske skoler. Når da alle hollandske statsskoler må undervise om flyvende tallerkener, er det ikke forkert at sige, at »Eksistensen af rumskibe fra fremmede planeter« er offentligt anerkendt i Holland. VEL? I øvrigt kan enhver købe disse film med tekst (hollandsk eller engelsk), og de er oven i købet billige.

Brasilien er lidt anderledes. Her har der gennem årene været så mange UFO-observationer og do.-landinger og andre mærkelige tildragelser, at sagen har været debatteret såvel i pressen som på regeringsplan. Det forlyder, at Brasilien, Portugal, Israel og Mexico flere gange har ønsket at meddele verdensoffentligheden, at flyvende tallerkener eksisterer, men at amerikanerne hver gang har fået dem til at opgive tanken.

Brasilien behandlede sagen helt åbenlyst på nationalt plan under IGY (Det internationale geofysiske år) i 1959-60, da adskillige brasilianske videnskabsmænd observerede rumskibe på nært hold. Så på den måde er sagen kendt i bl.a. Brasilien.

Det er min faste overbevisning, at der ikke længere ville udbryde panik ved en offentliggørelse, hvis man blot bar sig fornuftigt ad. Der har ikke været tilløb til nogen form for panik i hverken Brasilien, Portugal, Israel eller Mexico, og det tror jeg er et vidnesbyrd, som vil gælde for de allerfleste lande.

Med de venligste hilsener
H. C. Petersen.

Litteraturliste

DANSK:

Allingham:
Rumskib fra en fremmed planet 16,00

Adamski:
Flyvende tallerkener er landet (norsk) .. 16,00
Ombord i rumskibene 18,00
De fremmede rumskibe og vor fremtid .. 19,75
Rummennesker (duplikeret) (udsolgt)
Saturnturen I (duplikeret) (udsolgt)
Kosmisk filosofi (nyudkommet) 22,00

Hillard:
Tildragelser på Månen 8,00

Williamson:
Den glemte vej 39,50

David Wise & Thomas B. Ross:
Den usynlige regering i USA 19,75
UFO-NYT (alle årg. udsolgt)
Kongresberetningen (udsolgt)

ENGELSK:

Michel:
Flying saucers and the straight
line mystery 40,00

Petersen H. C.:
Report from Europe 28,00

Ovennævnte prisangivne bøger haves på lager og kan leveres omgående. Til de anførte priser kommer eventuelt opkrævningsgebyr.

SUFOI kan endvidere levere alle andre ikke udgåede udenlandske UFO-bøger, men vi må regne med ca. 6 ugers leveringstid. Prisen på udenlandske UFO-bøger — som altid er indbundet — ligger omkring de 30,00 kr. Send Deres bestilling til H. C. Petersen — mange af bøgerne er snart udsolgt!

H. C. PETERSEN's adresse

Grundet tekniske komplikationer i forbindelse med ejendomsovertagelsen i Måløv vil adressen indtil andet meddeles være:

Rønneallé 9, Sunds, Jyll.

Den nye adresse vil blive meddelt snarest muligt – senest i UFO-NYT april 1965.

Studiemøderne i København, hvortil der er tilmeldt over 120 interesserede, vil blive afholdt som planlagt. Meddelelse om tid og sted vil tilgå alle tilmeldte snarest. **H. C.**

ADAMSKI *nyt*

Til læsernes orientering

Disse linier er først og fremmest beregnet for to kategorier af læsere: De, der kender Adamski, men ikke »kan tage« ham af den ene eller anden grund — og så de læsere, der er nye inden for UFO-sagen, eller som måske af andre grunde ikke ved, hvem Adamski er, og hvad, han står for.

Man skal ikke beskæftige sig ret længe med UFO-stof, før man støder på begreberne »kontaktberetninger« og »kontaktpersoner«, — d.v.s. mennesker, der påstår, at de har været i forbindelse med besætningsmedlemmer fra flyvende tallerkener. Dette interessante spørgsmål vil blive behandlet nærmere ved en senere lejlighed. Her skal blot siges, at langt den største del af disse beretninger af forskellige grunde kan sorteres fra som værende af temmelig tvivlsom værdi.

Blandt de »kontaktpersoner«, der herefter er tilbage, indtager amerikaneren George Adamski af flere grunde en særstilling. I denne forbindelse er det tilstrækkeligt at nævne, at mens de fleste andre beretninger er eengangsforeteelser — der fremkommer en avis-notits eller en bog et eller andet sted i verden, og derefter ikke en lyd mere — så er forholdet i Adamski's tilfælde det, at han nu gennem 12 år stadig har berettet om nye møder med rumfolk og — hvad mere er — stadig har bragt nye oplysninger om — og fra disse rumfolk. Igennem alle disse år har han på trods af modstand og latterliggørelse stædigt fastholdt sine påstande, — og udgivet 5 bøger, et kursus i »livsvidenskaben«, som rumfolkene efterlever den, samt et utal af artikler og spørgsmål-og-svar. Hertil kommer, at ikke een af hans principielle påstande til dato har kunnet modbevises, hvorimod en hel del allerede er blevet bekræftet gennem videnskabelige fund og opdagelser, og meget andet støttes kraftigt af indicier.

Med risiko for, at det kommer til at lyde mere fantasifuldt, end det i virkeligheden er, når man tager det hele med og ser det i den store sammenhæng, som fremstillet i Adamski's bøger, skal jeg her nævne nogle få af de påstande, som man hidtil ikke har kunnet stille noget op med. — Eller har man? Myndighederne forholder sig tavse!

1. Tallerkenerne er rumskibe af forskellige typer, og
2. deres besætninger er konkrete, fysiske mennesker, som vi.
3. De kommer fra de øvrige planeter i vort solsystem, især Venus, Mars og Saturn.
4. Jorden er i sin tid blevet befolket fra de andre planeter.
5. Disse mennesker udefra har gennem alle tider besøgt Jorden og
6. søgt at overbringe os en bestemt filosofi.
7. Der går mange af dem rundt iblandt os på Jorden, og
8. de er her nu for at fuldføre en »langtidsplan« og søge at hjælpe os over visse vanskeligheder.
9. Mange »mystiske« begivenheder i Bibelen har deres naturlige forklaring ud fra de foregående punkter.
10. Reinkarnation er for rumfolkene ikke en tro, men en videnskabelig kendsgerning.
11. Rumfolkene kender, forstår og benytter telepati.
12. »Ånder« eksisterer ikke. De psykiske og spiritistiske fænomener har en helt anden forklaring.

Talerør for disse rumfolk? — Håbløs fantast? — Ærkesvindler?

I de to sidste tilfælde må man, hvis det skulle vise sig at være svaret, straks tilføje ord som »genial«, »alle tiders« og — »mere heldig end nogen falsk profet har lov til at være!«

Vi kender ikke i dag svaret, — og der er jo da endelig også den mulighed, at han — med eller mod sin vilje — hverken er helt hvid eller helt sort. Een ting står imidlertid fast: Han er den til dato mest omstridte person i hele UFO-sagen.

Hans modstandere er mange. — Se blot, hvor mange videnskaber og trosretninger, der allerede på grund af de ovenfor nævnte 12 påstande kan føle sig trådt for nær. Hertil kommer de mange »ganske almindelige mennesker«, der uden egentlig at tage anstød bare synes, at »— nej, det er nu alligevel f o r fantastisk«, — mange gange uden at have sat sig ordentlig ind i tingene.

En absolut forudsætning for en bedømmelse af Adamski må imidlertid være, at man har sat sig ind i alt, hvad der foreligger fra hans hånd. Hans mere »sensationelle« påstande alene, taget ud af sammen-

hængen som her, giver et forkert og ikke særlig overbevisende billede, mens han i virkeligheden opruller et komplet, nyt verdensbillede for den, der studerer ham til bunds. — Dette billede kan så være sandt eller falsk, — tiden vil vise det, — men interessant og tankevækkende er det!

Adamski er religiøs. Det er næsten alle amerikanere, — i hvert fald i munden. Adamski er det imidlertid virkelig af hjertet, hvad der naturligvis vil præge hele hans måde at tænke og udtrykke sig på, samt hans valg af emner at beskæftige sig med. Her har vi endnu en anstødssten for mange. Thi det er jo nu engang sådan i vide kredse i dette land, at kommer man til at nævne ordet »Jesus« ved højlys dag, så er man på forhånd blameret!

Jo, sandelig er Adamski den mest omstridte person inden for UFO-forskningen.

Men så meget mere grund er der til at beskæftige sig med ham!

Der vil også blandt dette blads læsere findes nogle, for hvem »Tallerkensagen« er ensbetydende med »Adamski«, — mens andre fnyser og ser rødt, blot hans navn bliver nævnt.

»Tallerkensagen« og »Adamski« er ikke synonymer; sagen har mange andre sider. Men Adamski er en så central figur i helhedsbilledet, at man ikke kommer uden om før eller senere at tage stilling til ham.

For at give læserne mulighed herfor — og i øvrigt for at være i overensstemmelse med de principper, der er opstillet i redaktionens programerklæring andetsteds i dette nummer af UFO-NYT, — vil vi også fremover bringe Adamski-stof, når sådant foreligger.

Med hensyn til den del af Adamski's skriverier, som nogle læsere vil kalde »ligegyldigt sludder om alt muligt mellem hinanden«, skal blot siges følgende: Sludrer han over sig i den sidste ende, vikler sig ind i selvmodsigelser og bliver afsløret som svindler, — så er det da trods alt kun godt, at sandheden kommer frem, selv om denne udgang på sagen unægtelig vil være en stor skuffelse for mange. Kan han derimod blive ved med at berette om møder mellem rumfolk og jordiske regeringsrepræsentanter, egne foredragsrejser, voksende lydhørhed hos presse og TV-selskaber, ændret indstilling hos kirkerne til fordel for ham o.s.v. o.s.v., — uden at man kan gribe ham i noget, men det tværtimod stadig falder i tråd med hundreder af andre små brikker i det store puslespil, — så er det jo en del af det grundlag, de nuværende skeptikere vil have for en stillingtagen før eller senere.

Med andre ord: Redaktionen viderebringer Adamski-stoffet. — Så kan enhver jo håbe på det udfald, han vil!

Børge Jensen.

Kosmisk bulletin dec. 1964

I

Den foredragsrejse gennem den midtvestlige og østlige del af USA, som jeg netop er blevet færdig med, har været den mest succesrige af alle mine rejser, og jeg vil gerne takke hver enkelt, der har hjulpet mig, for deres anstrengelser.

I Green Bay, Wisconsin, var jeg på en af de største TV-stationer der på egnen. Stationen ejes og drives af de Norbetinske Fædre. Jeg talte med lederen af stationen i to timer, og han var så interesseret, at han erklærede, at hvis han havde haft tid, ville han gerne have fulgt mig og lyttet til alle mine foredrag. Det havde gjort så stort indtryk på ham, at han tilkaldte programchefen og bad ham lave et billedbånd med det, jeg kunne sige, inden jeg forlod studiet. Dette bånd blev udsendt i et søndageftermiddags-program kl. 17 som noget ganske ekstraordinært. Det betydningsfulde ved dette program var, at udsendelsen blev financieret af en stærk, religiøs organisation. Dette viser, at interessen for beboede planeter er voksende, hvis sagen forelægges folk på den rette måde.

Der var også andre TV- og radiostationer, der ydede en usædvanlig service over for vort rumprogram.

I Washington, D.C., var der en rundbordsdiskussion på WTTG kanal 5, hvor jeg var gæst sammen med dr. Normann Trott, lederen af Wesley Teologiske Seminarium i Washington. Til stede var i øvrigt dr. B. L. Klock, astronom ved flådens observa-

torium i Washington, og dr. Mark Harrison, professor i fysik ved American University, Washington. Ordstyrer var Harry Clarkson fra Radio Press International. Dette program var af den yderste vigtighed, ikke for mig, men for rumskibsprogrammet, idet det opnåede en prestige, som det aldrig har haft før. Denne diskussion blev ført på et højt intellektuelt plan, og vi modtog mange opringninger fra lærde folk, der bad om flere nyheder af denne art. Der er mulighed for, at der vil blive givet flere oplysninger i fremtiden.

Der var også andre slags udsendelser i radio og fjernsyn i dette område. Der var én på kanal 13 i Baltimore, hvor man bad mig lave et billedbånd, som de kunne udsende over en tomåneders periode med et afsnit hver uge. Men i et nylig modtaget brev fra stationen har jeg fået at vide, at behovet for oplysninger var så stort, at der i stedet blev udsendt et afsnit hver dag, og nu beder de om mere for at kunne udfylde det planlagte program. Dette viser, at interessen for vore rum-bestræbelser er stigende.

Jeg fandt den samme interesse i Boston, Mass., hvor jeg var med i Bob Kennedy Contact Show'et, der dækker 30 stater. I Worchester, Mass., var der et farvefjernsynsshow, som også blev sendt over radioen. Jeg har modtaget takkeskrivelser fra disse stationer, og jeg vil gerne på min side takke dem, fordi de lånte mig deres faciliteter til at nå de mennesker, som er interesserede i rumprogrammet, — og for en stående invitation til at medvirke i andre udsendelser, hvis jeg kommer på de kanter igen.

Disse menneskers samarbejdsvilje var opmuntrende, for de var for størstedelens vedkommende helt nye inden for programmet. De er ikke så meget interesserede i observationer, som i livsfilosofien, for en observation er ikke meget anderledes end så mange andre. De beviser godt nok, at Brødrene stadig er i nærheden, men det er også det hele.

Der er ved at ske forandringer, — som jeg har sagt, der ville, — i retning af at leve den filosofi, som Brødrene bragte os fra begyndelsen. Dette må gøres, hvis verdenssamfundet skal leve bedre, end det har gjort hidtil. Dette program vil nemlig medføre et bedre forhold mellem menneskeheden på Jorden og dem på de andre kloder, og dette er det eneste håb for denne civilisations beståen. Vi er nu forbi den tid, hvor vi blot var nysgerrige tilskuere, og nu er det tid for handling, — og jeg er lykkelig over at kunne rapportere, at de fleste af de mennesker, jeg kender i højt ansete kredse, nu for første gang viser ægte interesse. Det er gennem denne type intellektuelle, vi håber, at sandheden vil spredes.

Jeg har mange gange sagt, at alle mennesker burde kende sandheden, og ikke bare den type, som i begyndelsen organiserede forskellige grupper og begrænsede oplysningerne til en snæver kreds af mennesker. Det er derfor, jeg aldrig har skabt nogen organisation, eller meldt mig ind i nogen, for jeg føler, at sandheden tilhører alle menneskegrupper.

II

I de seneste år er det blevet sagt, at jeg var under den ene eller den anden form for påvirkning, og at jeg har forandret mig. Men al fremgang er en forandring i retning af større viden og et bedre liv, og hvis jeg er under nogen påvirkning, håber jeg, at den aldrig vil slippe mig, for der er aldrig blevet gjort større fremskridt end inden for det sidste par år. Mine spekulationer er gået i opfyldelse, for jeg har ved mange lejligheder erklæret, at vi nødvendigvis måtte have de store religiøse organisationer i verden til at anerkende eksistensen af beboere på andre kloder. Når først en stor religion åbent anerkender dem, vil denne viden blive verdensomspændende, da alle andre religioner snart vil følge efter. Men jeg ventede ikke, at dette ville finde sted så hurtigt, som det er sket.

Her følger oversættelsen af en artikel, der har været trykt i Vatikanets avis. Den vil måske for nogle af jer forekomme egoistisk ud fra det synspunkt, at en religiøs institution føler, at den er udvalgt til at være den kosmiske sandheds forkynder. Men hvad kan man vente af et egoistisk samfund, som indtil dato har troet, at vor planet var den eneste beboede, og nu finder andre beboede verdener? Det afgørende er ikke, hvor egoistisk dette måske kan lyde, men selve det faktum, at de erkender muligheden. Det betyder, at det ikke vil vare længe, før verdens præster vil prædike denne filosofi fra deres prædikestole, og at det, som Brødrene og jeg har håbet på, nu er ved at blive virkelighed.

Jeg glemmer aldrig den dag, hvor A. H. Bahnson jr., en af mine venner, som siden er død ved et flystyrt, fik mig til at holde et foredrag i Vinston-

Salem om dette emne for egnens præster. Dengang hånede mange af dem tanken, men nu vil de være nødt til at se den i øjnene.

Her er så den oversatte artikel:

VATIKANET TRÆNER
ALLEREDE RUM-MISSIONÆRER

»Allerede i pave Johannes den XXIII's dage overvejede kirken spørgsmålet om, hvad der skulle gøres, hvis vore rumskibe når en anden planet og dér opdager intelligent liv. En meget livlig teologisk diskussion fulgte, og i februar 1963 luftede Vatikanets officielle organ, »Osservatore Romano«, sin mening. Avisen teoretiserede over sjælens tilstand hos sådanne ikke-jordiske væsener. Er synd ukendt for dem, eller har de overnaturlige evner ligesom Adam før syndefaldet? Eller har de også syndet, så de også har brug for frelse? Størsteparten af teologerne er tilbøjelige til at tro det sidste, fordi de siger, at der ikke kan eksistere uskyld noget sted i rummet. Derfor må disse mennesker have syndet på et eller andet tidspunkt et eller andet sted. Deres religion er os ubekendt. Men under alle omstændigheder er det kirkens pligt at frelse dem for synd og gøre dem bekendt med Katolicismen.

ER DET MENNESKER? Vi behøver endnu ikke at bekymre os om, hvorvidt disse ikke-jordiske væsener har menneskelig skikkelse, eller om deres sind lever i en skikkelse, der er totalt ukendt for mennesker. Det vil altid være muligt at gøre sig forståelig over for et andet sind og dermed også at meddele det vor doktrin om frelse. Hvordan dette kan gøres, og hvem, der vil blive valgt til det, vil tiden vise. Det er derfor forbløffende, at der — som vi nyligt har erfaret fra kredse i Vatikanet — allerede nu er en lille gruppe teologer i færd med at træne fremtidige rummissionærer. Dette gøres på to måder:

Én måde er at bruge allerede trænede rumpiloter. Det siges, at der blandt de unge amerikanere, som er ved at blive trænet til at flyve til Månen eller endog til Mars, er to piloter, som har nær kontakt med Vatikanet.

Men vigtigere for kirken er den anden måde: Mindst to dusin unge mennesker, som stadig går i skole, bliver omhyggeligt trænet til deres yderst utrolige opgave — engang at arbejde som missionærer på en fjern planet. Foruden en specifik teknisk træning lærer de alt, hvad der vil være nødvendigt for en dag at blive accepteret som fuldt trænede medlemmer af en af vore rumskibsbesætninger. Før afrejsen vil de blive præsteviet.

Hvad deres mission skal være, er allerede blevet erklæret officielt: »Den katolske tro må bæres til de fjerneste verdener, selv om vi først når dem om tusinde år. Men vi må være rede, for det kan ske når som helst«. (Citat slut).

Det er en forandring, der virkelig betyder et fremskridt, Og religionen bør udvikle sig ligesom videnskaben gør det. Sandhedens lys begynder altså at vise sig efter mange års kamp.

III

Bevæger verdens regeringer sig mon også i den retning? Jeg kan sige afgjort — ja. Og de stræber efter at etablere den type samfund på jorden, som vi har lært om fra andre planeter. For nogle vil fremgangsmåden forekomme langsom, men en langsom proces giver sikker vækst. Hovedsagen er, at der bliver startet i den rigtige retning.

Præsident Johnson har erklæret, at en dag vil hele verden hvile på et »understøttelses- eller tildelingssystem«. Ordet »understøttelse« lyder ret kedeligt, men mange engelske ord (og ligeledes mange danske - O.A.) har flere betydninger. Hvis vi fortsætter med at bevæge os fremad, som vi har gjort det hidtil, på det teknologiske område, vil vi få maskiner eller robotter til at udføre menneskets arbejde, som de i dag gør det på andre planeter. Disse menneskeskabte apparater vil dække menneskenes behov og skænke dem tid til at udvikle en bedre verden. Vi har denne mulighed, hvis ikke en eller anden utålmodig eller følelsesbetonet person trykker på den knap, som kan ødelægge os alle.

Vor regering har allerede startet ad denne vej, thi for at få et sundt og velhavende samfund må man fjerne det, som skaber de største vanskeligheder. Vi ved alle, at denne skamplet på vort samfund er fattigdom midt i en verden af overflod. Den er årsagen til sygdom, forbrydelser og de mange andre onder, som vi kender, — og når den er fjernet, vil disse dårlige resultater forsvinde. Vi bør være taknemmelige for regeringens forudseenhed i at gå løs på årsagen til verdens problemer og erklære krig mod fattigdommen i stedet for mod andre mennesker. Et nyt samfund må bygges på en

kosmisk grundvold, ligesom Brødrene har opbygget deres. Og atter må vi være taknemmelige, fordi Brødrene har vækket os til denne erkendelse, og for vor fremskridtsvenlige regerings hurtighed i bestræbelserne for at gøre dette til en realitet.

Der er ingen stilstand i den kosmiske plan. Fremskridt er dagens orden, thi stilstand betyder død. Så nu, hvor året 1964 er ved at vige for 1965, kan vi opregne alle de velsignelser, der allerede er blevet givet os.

IV

Bare nogle få kommentarer til Mariner III-rumsonden til Mars: Selv om det lykkes os at komme til Mars, vil de opnåede oplysninger mon så blive frigivet til offentligheden? — Eftersom marsboerne ikke vil have os til at »snuse rundt« om deres planet, kan vi møde visse vanskeligheder. Mere herom i den næste bulletin, når vi har flere oplysninger.

Fra og med den 17. december vil jeg være borte fra mit hjem i Vista, Californien, indtil januar 1965. I denne periode vil der ikke blive afholdt søndag-eftermiddags-diskussioner, men de vil blive genoptaget den 17. januar. Jeg vil være i Mexico, og mens jeg er der, vil jeg undersøge mulighederne og prisen for en rejse til Yucatan med en gruppe, som gerne vil med. Jeg vil bringe en rapport herom i marts-bulletinen. Mrs. Wells tager med mig, og vi vil undersøge mulighederne for at etablere en skole for studiet af livsvidenskab i Mexico City.

På min rejse for nylig var jeg heldig at tage nogle farvefilm af rumfartøjer, nogle over Appleton, Wisconsin, nogle over Maryland og muligvis over Boston, Mass. Når disse billeder er blevet bedømt og koordineret, vil de være klar til offentlig fremvisning. Det er filmsoptagelser af moderskibe i aktion. Filmen vil ikke være klar før 1. februar, så enhver, der ønsker at arrangere en fremvisning af dem, kan skrive til den tid. (For Skandinavien henvises til H. C. Petersen. - O.A.).

George Adamski.

Kontaktberetninger . . .

En landing på farmen

Fra »Flying Saucer Review«, sept./okt. 1964.

Vi er Mr. W. T. Sherwood taknemmelige for at have sendt os den følgende rapport, som stammer fra en Binghamton avis (New York), dateret 9. maj. »Flying Saucer Review« har bedt om at få avisens nøjagtige titel. Beretningen lyder således:

En farmers rapport om en samtale med to marsmænd, som landede på en af hans marker i et rumskib, resulterede i, at befolkningens nysgerrighed i Tioga County blev vakt. Rapporten indeholdt forespørgsler fra et officielt pressebureau og blev et meget debatteret emne i byen Owego's gader og stræder.

Sheriffen i Tioga County området, som afhørte farmeren Gary T. Wilcox, ejer af en mælkefarm ved Davis Hollow Road, fik en redegørelse fra ham. Tillige blev en højere instans, forbundspolitiet, underrettet. Farmeren, som er 27 år gammel, og som driver en 300 acres mælkefarm nogle få miles nordøst for Newark Valley, sagde, at en repræsentant for sidstnævnte øvrighed også havde været hos ham for at høre, hvad der var sket på et afsides liggende areal af hans farm. Til at begynde med havde W. afvist en reporters forsøg på at interviewe ham om hændelsen, men endelig afgav han denne beretning:

Om morgenen den 24. april var W., som arbejder alene på sin farm, i færd med at sprede gødning på et åbent areal. Kort før kl. 10 besluttede han at se til et trekantet stykke jord, som lå et andet sted på hans farm, og som var næsten helt omgivet af skov. Han ønskede at vide, om jorden var bekvem til pløjning. Da han nærmede sig marken, som ligger ca. 1 mile fra hans lade, så han en skinnende genstand, som han først antog for at være et udtjent køleskab, der allerede havde ligget dér i nogen tid. Efterhånden som han kom tættere på, stod det ham klart, at den skinnende genstand ikke var det gamle køleanlæg. Hans næste indtryk

var, at det drejede sig om en vingetank eller noget andet, der var faldet ned fra en flyvemaskine. Genstanden var som sagt skinnende og kunne i nogen grad se ud, som var den af aluminium. Dog forekom den ham at være mere solid i det, og hvad materialet angik, syntes det ham anderledes end noget andet, han havde set.

Genstanden, som var ægformet, var ca. 20 fod lang og 16 fod bred. Han rørte ved den, men den var ikke varm. At se til var der ingen dør eller luge, men to menneskelignende skikkelser kom pludselig til syne. De var ca. 4 fod høje, var iført en sømløs klædning, og på hovedet havde de noget, der lignede en hætte, og som skjulte deres ansigtstræk. De syntes at have arme og ben, men han kunne ikke sige, om de havde fødder. »Vær ikke bange; vi har talt med folk før. Vi er fra den planet, I kalder Mars«, sagde en af skikkelserne venligt på engelsk.

W. troede, at en eller anden spillede ham et puds, men den fremmede fortsatte. Den ene af de to stod ca. 5 fod fra W. og den anden længere tilbage, tæt ved den ægformede genstand. Deres stemmer syntes snarere at komme fra deres legemer end fra de hættebeklædte hoveder. De var interesserede i animalsk gødning, erindrede W., men de ville også gerne vide, hvorfor han spredte kunstgødning, og tillige høre om de forskellige anvendelser heraf.

Marsmændene forklarede, at de dyrkede deres føde i den omgivende luft, men at forandringer i Universet forventedes at ville skabe problemer. De sagde, at de besøgte Jorden for at få oplysninger om den nævnte organiske gødning. De syntes at vide meget lidt om dette emne, og deres spørgsmål var rentud barnlige. Hver af dem bar på en bakke fyldt med jord, som tilsyneladende var taget fra marken.

Når de talte om rummet og deres rumskib, havde jeg vanskeligt ved at forstå deres forklaringer, sagde W. De fortalte, at de kun kunne rejse til denne planet hvert andet år, at de for tiden kun besøgte den vestlige halvkugle, og at de kun landede her i dagtimerne, fordi deres rumskib var mindre synligt i dagslyset. De udtalte deres forundring over, at det var blevet set. Endvidere sagde de, at astronauter fra Jorden ikke ville have held med deres rumfart, men at de under rejse i det ydre rum ville dø inden et års forløb, fordi deres legemer ikke kunne tåle de i rummet herskende forhold.

De to skikkelser spurgte, om W. havde animalsk gødning. Han svarede bekræftende, og derpå bad de ham, om de måtte få noget. W. begyndte at gå for at hente en sæk gødning til dem, men i det samme steg rumskibet til vejrs. Støjen lignede den fra et automobil under tomgang. Der var altså ingen larm eller udblæsning med flammer, og ingen støvskyer rejste sig. I løbet af få sekunder var rumskibet ude af syne. W. vendte tilbage til laden, tog en sæk gødning og transportede den hen til det sted på marken, hvor marsmændene havde været. Her efterlod han sækken, men den var væk, da han så efter den næste dag.

Oversat: *Aage Voss.*

(Man fristes til at tro, at journalistens pen er løbet løbsk nogle steder. Han er alligevel positiv i sin tale, og der kan heller ikke herske tvivl om, at beretningen fundamentalt set er korrekt. Endelig var de lokale myndigheder jo også indblandet. Det med grøntsagerne, der hænger i luften, virker uvant, men det må dog huskes, at der i mangfoldige hjem står planter (Philodendron) med luftrødder, og at kvælstofgødning kan produceres direkte fra atmosfæren. H.C.).

Italien foretrukket af UFO's

Af Gordon W. Creighton.

Man kan med sikkerhed sige, at intet land har haft så megen publicity på UFO-området som Italien i løbet af de sidste måneder.

I tidligere udgaver af »Flying Saucer Review« bragte vi usædvanlige beretninger, som var taget fra det italienske ugeblad »La Dominica del Corriere«. I dag står atter en mængde ligeså opsigtsvækkende beretninger til vor rådighed.

Den første beretning stammer fra ugebladet »Settimana Incom Illustrata«. I udgaven for den 6. og 20. januar 1963 bragte den en lang beretning af Renzo Rosotti. Artiklen begyndte med en beretning om en Turin-gruppe, der havde antaget navnet »Centro Studi Clipeologici«. Forbindelse blev optaget med studiegrupper over hele verden. For to

år siden havde de begyndt at udsende spørgeskemaer for en »massiv verdensrumsfolkeudspørgen«, som de kalder det. Spørgeskemaerne kommer nu tilbage i tusindvis. Resultatet, som synes at være overvældende, skal efter bearbejdelsen offentliggøres.

Nedenstående nogle tilfælde, som har været bragt i begge udgaver.

En italiensk forretningsmand ved navn Paolo Bracci, 125 Via Loreto, Ancona, befandt sig på forretningsrejse i Sverige i maj 1962. Den 23.5.1962 skrev han fra Göteborg til direktør Alberto Fenoglio, Turin, (leder af den tidligere omtalte turingruppe), at han havde følgende på første hånd fra Olaf Nielsen, svensk landbrugsstuderende:

»Jeg gik den 25.8.1960 om eftermiddagen i nærheden af Halmstad. Området var ensomt — på den ene side skov og på den anden side fjelde — og ideelt for enhver, som vil studere. Pludselig følte jeg mig i en slags svimmelhedstilstand og blev suget op i luften. Trods min forskrækkelse forblev min hjerne klar og registrerede, hvad der skete. Ca. 20 m over jorden svævede en flyvende tallerken, og jeg blev suget direkte op mod den. Da jeg havde konstateret dette, tabte jeg bevidstheden. Senere kom jeg til mig selv og fandt mig liggende på en meget blød divan i en lille kabine. Denne kabine havde et svagt diffust lys uden synlig kilde. Man kunne sige, at lyset kom fra selve væggen. Pludselig åbnedes en dør, og et væsen kom ind. Det lignede os i enhver henseende, kun var det klædt i en overall. Det trådte hen til mig, smilede til mig og undskyldte i mit eget sprog den måde, hvorpå de havde hentet mig op«.

Olaf Nielsen fortalte derpå videre, at han hurtigt blev bragt til en »underjordisk rumbase« og fortsatte ordret:

»Først syntes jeg, at jeg befandt mig i fri luft, men jeg blev hurtigt klar over, at jeg befandt mig i en stor, lys oplyst hule. I min nysgerrighed spurgte jeg min ledsager, om der fandtes mange sådanne baser på Jorden. Efter et øjebliks tøven svarede han, at sådanne baser havde eksisteret på Jorden gennem mange, mange år. Nogle befandt sig i Centralasien, hvor der for tusinder af år siden lå blomstrende byer. Andre befandt sig på Pamirshøjsletten, i Centralafrika og i Sydamerika, hvor besøgende fra verdensrummet benyttede »hemmelige byer fra før Inkatiden«.

I en underjordisk hal, sagde Nielsen videre, fik han forevist mange flyvende tallerkener og et apparat til at fremstille et magnetfelt til beskyttelse af indgangen til hallen. Hans ledsager fortalte ham, at dette var en sikkerhedsforanstaltning, som ikke var rettet mod menneskene, men mod de »mørke«, mod de krigeriske rumvæsener, som kom fra omegnen af Orion og gerne ville erobre Jorden.

Så meget om Nielsen-historien. Mor Dem over det, hvis De vil. Den indeholder imidlertid talrige punkter, som stemmer overens med enkeltheder i andre beretninger, som vi kender. Således bl.a. med Oliver Lerch og andre mennesker, som forsvandt under mystiske omstændigheder. (Se M. K. Jessup: »The Expanding Case for the UFO«). Belysningen, som syntes at komme ud af selve væggene, er et særkende, som omtales i mange kontaktberetninger. Det er en kendsgerning, at der i Centralasien, som i dag er udtørret, en gang fandtes store civilisationer. Efter gamle overleveringer findes der her uopdagede byer, hvilket også skal være tilfældet i Andesbjergene, byer, der stammer fra Inka- og Førinkatiden, men der findes dog ingen virkelige tegn herpå.

Mærkelig tildragelse.

Endnu en mærkelig tildragelse er beskrevet i et brev fra Zürich af 2.7.1962 fra Paolo Bracci. Det drejer sig om erfaringer, som én Bracci personlig bekendt mand har gjort. Han kan dog kun betegne ham »Herr X«. Da brevet ikke kom fra Italien, men fra Svejts antog Turin-gruppen, at tildragelsen fandt sted i Svejts eller et andet europæisk land, men ikke i Italien.

Kort fortalt synes »Herr X« at have fortalt Paolo Bracci, at han en dag så et UFO lande, og at der ud af maskinen steg en mand og en kvinde. De talte til ham og var venlige. Man talte om mange ting, bl.a. også om levevis i andre verdener. De tillod endog herr X at filme med sit smalfilmskamera. Filmen kørte herr X derpå i sit hjem for en lille kreds af sine venner. Filmen gjorde intet indtryk på dem; højst forblev de skeptiske. Nogle dage senere fik han en mærkelig telefonopringning. En fremmed gav ham ordre til at bringe filmen til et nærmere betegnet sted og aflevere den der. Såfremt han vægrede sig, ville det få de alvorligste følger for ham. Herr X troede, at det drejede sig om en

spøg fra en af sine venner, hvorfor han ganske negligerede sagen.

Kort tid efter, da han en aften kørte hjem, mødte han en stor bil med to mænd. Vognen tvang ham ind til kantstenen, og tvang ham til at gøre holdt. Begge mænd kom hen til ham og forlangte rent ud filmen. De var meget store, havde broncefarvede ansigter og sort hår. Deres stemmer havde noget egenartet over sig ... de var bløde og havde en metallisk undertone. »Da jeg vægrede mig, lagde den ene sin hånd på mit hoved og en gysen fór gennem mit legeme«. Da der pludselig kom en gruppe unge mænd og kvinder til syne i gaden, så herr X sin chance, trådte på speederen og kørte hurtigt bort. »Den næste aften«, fortalte herr X, »gik jeg til ro kl. ca. 23 og sov straks ind, da jeg var meget træt. Så vækkede et eller andet mig. Jeg tændte lyset — og så begge mænd. De gav mig ingen lejlighed til at tale, og den ene stirrede vedholdende på mig. Hans øjne var fosforiserende, og et ejendommeligt fluidum bedøvede mig ... Senere vågnede jeg ved, at solen skinnede på mit ansigt. Endnu ganske forvirret erindrede jeg det mærkelige besøg, og tænkte, at det måtte være en drøm. At det dog havde været virkelighed, konstaterede jeg, da jeg stod op og åbnede den boks, hvori min film blev opbevaret. Jeg så, at filmen var borte.

UFO som undervandsbådstype.

I UFO-litteraturen findes mange beretninger om UFO's, som er iagttaget kommende fra luften og glidende ned i havet og også kommende fra havet og forsvindende op i luften.

Den tredie beretning er meddelt Turin-gruppen af Giacomo Barra, 9 Via Fratelli Campa, Savona, Italien:

»Jeg sejlede med en motorbåd. Med mig var Guiseppe Pordoi, en forretningsmand, Filippo Marin, en kontormand og Silvano Guadinfante, ejeren af motorbåden. Temmelig langt borte fra kysten standsede vi motoren og sad og talte sammen i morgenbrisen. Det var den 3.6.1961 kl. ca. 6,35. Pludselig blev bølgegangen kraftigere, og båden begyndte at rulle. Vi så os om, fordi vi troede, at bølgegangen kunne stamme fra en af de talrige tankere, som anløb vor havn — men vi så ingen. Derimod så vi, hvorledes vandet i en afstand af ca. en km hævede sig som en stor bold og udløste lange bølger til alle sider. Målløse blev vi vidner til, at et ejendommeligt legeme pludselig kom tilsyne i denne vandbold. Muligvis var det en af de meget omtalte flyvende tallerkener, da dens underdel lignede en omvendt tallerken. Overdelen endte i en kegle. Da den dykkede op af havet, blev vandet omkring den trykket bort som af en luftpude. Efter at være kommet fri af vandet, stod den i en højde af måske 10 m stille i nogle sekunder og vaklede lidt frem og tilbage nogle gange. Så dannedes om dens underdel et lysende skin og tingesten skød hurtigt bort fra havet og forsvandt i nordvestlig retning.

Her er atter næring for vore tanker.

Ofte har vi læst om beretninger, hvor iagttageren forsøger at beskrive det øjeblik, da en flyvende tallerken, der har hævet sig nogle meter, holder ganske stille, vakler nogle gange frem og tilbage for derpå fuldkommen lydløst at skyde bort med en svimlende høj hastighed.

Det synes altså muligt, at der foruden underjordiske baser også findes undersøiske baser. Er det baser for den samme slags levende væsener? Er der nogen, der ved det? Hvem ved det?

Bruno Ghibaudi fotograferede i april 1961 en formation på 3 UFO's over den adriatiske kyst i nærheden af Pescara. Den 24.1.1963 offentliggjordes billederne i det illustrerede ugeblad »Le Ore«. Teksten under billederne har en særlig interesse.

Der findes øjenvidneberetninger fra fiskere, som ofte har set disse flyvende tallerkener og endog har set dem stige op af havet«.

Bruno Ghibaudi siger, at iagttagne landinger på vor klode nu er omkring 2000 og at antallet af observationer mindst andrager 200.000. »La Domenica del Corriere« erklærede sidste år, at der i Italien mindst har fundet 200 landinger sted. Den sidste stammer fra 24.1.1963. Beretningen siger, at den 43-årige landmand Antonio De Luca den 13.1.1963 ca. 50 m fra sin ejendom i San Pietro Vernotico (Puglia) så en landet flyvende tallerken. Maskinen var indhyllet i et blædende grønt lys. Den stod på åben mark, og i dens indre kunne han se flere skikkelser, som bar ejendommelige dragter. Kort efter startede maskinen og forsvandt mod nord.

Kilde: Flying Saucer Review, jan./febr. 1963.
UFO Nachrichten nr. 90/64.

Oversætter: *Slej.*

Kontaktberetninger fortsættes på bagsiden.

Observationer

Amatørastronomer observerer UFO's

Fra »Lumières dans la Nuit«, februar 1964. Rapport om et usædvanligt himmelfænomen, observeret den 8. juli 1954 fra kl. 21,30 til 21,55 (britisk sommertid).

Efterfølgende interessante rapport har vi modtaget gennem en professionel, nu pensioneret astronom.

Den detaillerede beretning om de omstændigheder, under hvilke et himmelfænomen er bleven observeret af undertegnede amatørastronom og hans hustru den 8. juli 1954, lyder som følger:

»Meget tidligt på dagen havde jeg foretaget nogle spektroskopiske undersøgelser af solen og havde altså åbnet observatoriets kuppel. Jeg kom ud derfra kl. ca. 21,25 og lukkede blot døren efter mig, hvorpå jeg betragtede himmelen, som var vidunderlig klar, selv om nogle skyer meldte deres komme fra sydvest.

Pludselig opdagede jeg, i en højde af ca. 55⁰ og i den meridionale del af himmelen, et objekt, der så ud som en stjerne og lignede planeten Venus. Den var imidlertid meget mere funklende, end den strålende Venus ville have vist sig på en så klar baggrund, men i øvrigt var denne planet et godt stykke under den vestlige horisont.

Jeg kom straks til at tænke på en super-nova eller på en midlertidigt optrædende stjerne, og jeg styrtede hen til huset, kaldte på min hustru og bad hende tage kikkerten med ud. Hun bekræftede, hvad jeg havde set, og i kikkerten (8×30) viste det mærkelige objekt sig som en lille metallisk strålende kugle. Skyerne gled hen over himmelen og generede os meget, men da objektet endelig viste sig igen, havde det forandret position og var nu en smule højere oppe. I mellemtiden havde jeg i største hast åbnet døren til observatoriet for at indstille teleskopet (engelsk ækvatorial, 30 cm). Objektet var let at finde i søgeren, som er et påmonteret hjælpeteleskop. Men med det store teleskop og det lille synsfelt i det stærkt forstørrende teleskopokular, kunne jeg ikke sigte det nøjagtige punkt på himmelen. For ikke at spilde den kostbare tid måtte jeg stille mig tilfreds med en mindre forstørrelse, d.v.s. med et okular, der gav et større synsfelt (50-30 buegrader).

Lige så forbavsende som overraskende var det, jeg så: et sølvglinsende objekt af ubestemmelig form, som på venstre side var ledsaget af en gruppe små stjerner med forskellig lysstyrke. Der var mellem 15 og 20, men dette var svært at præcisere, eftersom de indbyrdes skiftede position. Sceneriet var meget levende, og det var helt forskelligt fra alt, hvad jeg før havde set på himmelen. Min hustru så det også i 30 cm teleskopet. Nogle skyer kom for et øjeblik i vejen, men da himmelen atter var klar, ventede der os en ny overraskelse. Denne gang var der to store objekter meget tæt ved hinanden, og de små objekter var fuldstændig forsvundet. Var de nu i nærheden, eller var de udenfor synsfeltet? jeg kunne ikke sige det og ville ikke spilde kostbar tid med at undersøge det. Min opmærksomhed var rettet mod de to strålende objekter, som viste tydelige bevægelser i teleskopets synsfelt. Lidt efter lidt skilte de sig ud fra hinanden, idet de syntes ikke blot enkeltvis at rotere og udsende lys, men også at bevæge sig rundt om hinanden i en vuggende rytme som et dansende par. Et forbløffende skuespil! Det ene af de to objekter, måske dem begge, tabte nu i lysstyrke, thi min hustru, som stadigvæk havde håndkikkerten, kunne ikke længere se noget. Det blev vanskeligere at følge objekternes bevægelser, som nu fik en større radius og sluttelig faldt uden for synsfeltet. Således at en ny indstilling af teleskopet var påkrævet. Den fortsatte søgen efter objekterne hjalp ikke til at genfinde dem, hvortil kommer, at et skydække gjorde ende på vore anstrengelser. Klokken var 21,55, britisk sommertid.

Det efterladte indtryk var, at disse 2 objekter var overordentlig højt oppe, måske i stratosphæren, måske over den. Begge unddrager sig enhver nøjere beskrivelse udover dette, at det var roterende objekter, der udsendte lys, som om deres metallignende overflader reflekterede solens stråler. Således viste de sig for observatørerne. Faktisk lignede det re-

flekterende lys det, man ser, når en diamants facetter rammes af en kraftig lyskilde.

Jeg har været amatørastronom i henved 20 år, aktivt observerende medlem af det britiske amatørastronomiske selskab i 11 år, og jeg er overbevist om, at dette fænomen ikke har noget at gøre med astronomi.

Men hvad er det da?«

(sign.) Harold Hill.

Oversat: *Aage Voss.*

(Dette er et skoleeksempel på, hvor svært en aktiv astronom kan have det. Ganske vist er observationen 10 år gammel; den har ikke været offentliggjort før, men allerede dengang havde man jo længe talt om UFOer. Red.

IKKE JORDISK satellit kredser omkring jorden

En kvalificeret amatørastronoms nylig foretagne observationer gør det troværdigt.

(UFO-NYT har allerede tidligere talt om flere ikke-jordiske satellitter, men her er nogle detailler. Red.).

Den 8. april 1964, kl. 20,50 lokaltid (Frankrig), observerede jeg stjernebilledet Løven, som stod ca. 45⁰ over den øst-sydøstlige horisont. Himmelen var ret klar og helt fri for skyer, da et lysende objekt pludselig viste sig i umiddelbar nærhed af Alfa Hydra (3. størrelse), mere præcist lidt til højre under stjernen Regulus. Objektet var af samme lysstyrke som Alfa Hydra og sås i en højde af ca. 40⁰ over horionten. Det kom direkte fra øst og bevægede sig direkte mod vest i retning af stjernen Procyon med en hastighed af ca. 3 gange den for »Echo I« gældende.

Objektet forekom mig så ganske afgjort at være en satellit. Både hastigheden, det permanente lys og den let buede bane tydede på, at det ikke kunne være andet end et objekt, der bevægede sig i rummet og gik rundt om Jorden.

Kulminationspunktet nåedes under Tvillingerne (Castor og Pollux). Derefter gik objektet tæt forbi Betelgeuze, fortsatte derpå ikke langt fra Aldebaran i Tyren og styrede sluttelig mod den vestlige horisont, idet det passerede direkte under Plejaderne, over hvilke planeten Venus i dette øjeblik strålede med stor styrke.

Den af mig foretagne observation varede lidt mere end 1 minut, og jeg gav straks meddelelse om den til M. Pierre Neirinck i Malo-les-Bains, idet jeg, tillige med min rapport, sendte ham et detailleret kort over de konstellationer, som det indtrængende objekt bevægede sig igennem. Dette er overordentlig vigtigt, da det usædvanlige objekt uden tvivl er det samme, som jeg observerede den 17. september f.å., d.v.s. samtidigt med M. Alain Plumart's observation i byen Watten (dept. Nord), om hvilken M. P. Neirinck havde udtalt, at det pågældende objekt ikke opførte sig som de kendte satellitter. Den 11. april 1964 skrev M. P. Neirinck da også til mig, at det af mig den 8. april 1964 sigtede objekt ikke var en af de sædvanlige, kendte satellitter. Satellitten kredser om Jorden modsat dennes rotation, og der er ingen af de jordiske satellitter, der går i retningen øst/vest. M. Neirinck meddelte mig endvidere, at det mest »tilbagegående« objekt i øjeblikket var det fra 1963, betegnet 5 C, som bevæger sig i retningen nord-nordøst og kommer fra syd-sydvest.

Efter at have modtaget dette meget værdifulde brev fra en sådan specialist følte jeg trang til at samle og ordne talrige avisartikler og alvorlige videnskabelige tidsskrifter. Derved har jeg lige gjort en betydningsfuld opdagelse: en artikel, der i 1961 var blevet offentliggjort i »Science et Vie« under titlen »Spøgelses-Sputnikker«, undertegnet af Aimé Michel. Jeg havde fuldstændig glemt indholdet, ja endog, at der havde været en sådan artikel, og nu får den pludselig fornyet aktualitet for mig.

Under en rubrik betegnet »Faderskab efterlyses« skriver Aimé Michel: »Et mystisk objekt, som krydser rummet, og som siden den 23. august 1960 er blevet observeret 5 gange over New York, er nu

fotograferet med et særligt kamera (fra Grumman Aircraft) over Bethpage, Long Island, kl. 19,50 den 25. august 1960 med vestlig kurs.

Det blev dernæst observeret fra station Trinity University i San-Antonio den 19. september s.å. under fart i modsat retning af den sædvanlige for satellitter. Hastigheden var snart 3 gange større end den for »Echo I« gældende, snart som de andre satellitters!«

I betragtning af mine observationer af 17. september 1963 og 8. april 1964, hvor objektets hastighed i første tilfælde var lig den for »Echo I« gældende og i sidste tilfælde 3 gange større, er ensartetheden i adfærdsmønstret bemærkelsesværdig.

M. Aimé Michel slutter sin artikel med at spørge: »Hvad er dette for en spøgelsessatellit?«

Og jeg svarer ham med at sige, at jeg er enig med Sir Ronald Bracewell, den i det engelske tidsskrift »Nature« omtalte, australske professor og radioastronom, der går ind for den tanke, at det her drejer sig om en ikke-jordisk satellit, hvis opgave består i at observere Jorden .

(sign.) L. Dubreucq, Auby (dept. Nord), aktivt medlem af »L'Association astronomique« i dept. Nord.

Fra »Lumières dans la Nuit«, maj/juni 1964.

Oversat: *Aage Voss.*

Fra Brasilien

Nyheder modtaget fra »Circulo da Amizade Sideral« (den interstellare vennekreds), Avenida Vicente Machado 1355, Curitiba, Paraná, Brasilien.

Et mærkeligt, ikke identificeret objekt, som faldt ned i floden Peropava, nær ved Capivari, 8 km til højre (?) for hovedvej BR 2 og ikke langt fra det område, som kaldes Costas del Rio Iguape, skabte en formelig panik på egnen, en panik, som senere blev afløst af den størst tænkelige nysgerrighed. Denne hændelse fandt sted den 31. oktober 1963, kl. ca. 14.

Rute de Souza, en lille intelligent og livlig pige på 8 år, som boede hos sine forældre i en lille og meget fattig hytte på Peropavaflodens venstre bred, var nede på pontonbroen foran hjemmet, da hun pludselig hørte en kraftig støj, som hun troede måtte komme fra et mindre jetfly, der fløj hen over stedet. Rute kikkede op og så da et hurtigtflyvende og klartstrålende objekt, der lignede en kæmpemæssig, poleret aluminiumskugle. Den fløj i retning af hende og kom fra syd. Rute så stadig på »tingesten«, som hun kaldte den, og som i en brøkdel af et sekund, efter at have strejfet taget på hendes fattige hytte, ramte en udtørret flodarm nogle få meter fra det sted, hvor hun sad. Lige straks interesserede Rute sig ikke særligt for den mærkelige »tingest«, men da den dernæst ramte vandet, drejede 3 gange rundt om sin egen akse og ændrede retning, idet den satte over floden og dykkede ned under vandet på den modsatte bred, ja, så blev hun bange, navnlig fordi hun så, at vandet kogte, som om man havde stukket rødglødende jern i det. Rute sagde, at vandets overflade så ud som skum, der først forsvandt efter nogen tid. Peropavaflodens vand blev ved med at koge i flere minutter.

Barnet var det vidne, der havde bedst lejlighed til at se fænomenet; der var dog også andre til stede, men disse så det kun i nogle få sekunder. Rute var ikke i stand til at skønne om »tingesten«s nøjagtige størrelse; hun sagde, at den var som en badebalje, blot meget større. Den japanske landarbejder, Issuo Oikiti, kunne heller ikke sige noget om de nøjagtige mål, men han mente, at den ikke var mere end 2 m i diameter. Raul Nunes så den, da den styrtede ned i floden, men erklærede, at han var ude af stand til at bedømme størrelsen. Rutes mor så den, mens den endnu var i luften, brummende som et lille jetfly.

Nogle dage senere og efter ønske fra journalisterne kom dykkerne Getano-Germano, Peter Runge og Manuel Batista, medlemmer af »Associaçao Christa de Moços« (= K.F.U.M.), for at undersøge Peropavaflodens bund og for, om muligt, at finde objektet på det sted, hvor det var faldet ned. Dette skete den 11. november 1963. Undersøgelserne begyndte tidligt på eftermiddagen, men måtte afbrydes henimod kl. 17 på grund af de elendige lysforhold.

Rutes mor, Julia Elidia de Souza, erklærede til journalisterne, at hun efter hændelsen den 31. oktober tilbragte resten af dagen med at lytte til radioens udsendelser for at høre, om der havde været

nogen flyveulykker i nabolaget. Den følgende dag fortsatte hun med at lytte, og da man ikke berettede noget om ulykken, bad hun en landmand i nærheden om at melde det passerede til myndighederne i Iguape. Politiet kom og foretog en indgående undersøgelse. Den 1. december 1963 blev det brasilianske luftvåben underrettet, hvorefter dettes udsendinge påbegyndte en undersøgelse på stedet og gav direktiver m.h.t., hvad der skulle gøres.

Den brasilianske avis »Diario do Parana« har haft flere artikler om denne sag, idet den navnlig henledte opmærksomheden på de forskellige myndigheders ligegyldighed og det manglende samarbejde dem imellem. Avisen bekræftede vidnernes troværdighed og lagde især vægt på den omstændighed, at ingen i familien de Souza nogensinde havde hørt tale om flyvende tallerkener. Med hensyn til de ovenfor omtalte dykkere læste man, at de fortsatte deres undersøgelser, der var bleven afbrudt om eftermiddagen den 11. november, og at dykkeren Peter Runge den 13. november ramte noget metal med en bambusstang. Til trods for 4 timers arbejde opnåede dykkerne dog intet på grund af snavs, mudder og den bløde bund, hvis lag af dynd var mere end en meter tykt.

Derefter tog andre fat på undersøgelserne, i første række teknikeren Vicentino og dykkerne Gigi del Maschio og Luis Arenas Blasques, men de fik ikke mere held med sig end deres forgængere.

Den 28. februar 1964 modtog Sâo Paulo meddelelse om, at undersøgelserne var definitivt indstillet på grund af de altfor ugunstige arbejdsbetingelser i floden. Gåden er altså fremdeles uløst.

Fra »Le Courrier Interplanétaire«, maj/juni 1964.

Oversat: *Aage Voss.*

Endnu en tale af Wilbert B. Smith

I september-oktober-nummeret af »Flying Saucer Review« var der gengivet en tale af den afdøde Wilbert B. Smith, lederen af det kanadiske Project Magnet og en af de mest ansete UFO-forskere. Han døde for to år siden, og vi er Vancouver Flying Saucer Club taknemmelige for tilladelsen til på tryk at gengive uddrag af denne tale, der blev holdt i nævnte klub i marts 1961. En stor del af det, hr. Smith sagde, må anses for at være polemisk, og »Flying Saucer Review« prøver på at finde ud af kendsgerningerne bag påstandene, men det bør erindres, at hr. Smith beklædte en ansvarsfuld post under den kanadiske regering og nød stor anseelse, selv blandt dem, der var uenige med ham.

»Mange af de oplysninger, vi har fået fra ikkejordiske kilder, rejser alvorlig tvivl om gyldigheden af visse af de grundlæggende begreber inden for vor videnskab. F.eks. fortalte de os, at lysets hastighed ikke er en konstant. De pointerede faktisk temmelig kraftigt den udtalelse, at lys ikke bevæger sig — DET ER! Vi fortalte dem, at set ud fra vores standpunkt synes det at udbrede sig med en ganske bestemt, fast hastighed på 300.000 km pr. sekund. De sagde: »Sådan ser det ud for JER, fordi I betragter det i og udfra et område, hvor der hersker visse tilstande, visse påvirkninger. Men hvis I kunne komme væk fra dette område (hvormed de mente Jorden og dens nærmeste omegn i rummet), ville I opdage, at der herskede et helt andet sæt talstørrelser«.

En anden ting, de fortalte os, kastede en hel del tvivl over vores forestillinger om tiden. De fortalte os, at tiden overhovedet ikke var det, vi troede, — nemlig noget, der kan udmåles med et urs tikken; men at tiden i virkeligheden var en felt-funktion — en virkning af, at der i det hele taget er et univers, — noget, der var afledt af det grundlæggende første-begreb, som skabte dette univers, — og at tiden forløber anderledes, når man drager fra en del af universet til en anden.

Tidsforløbet kunne i øvrigt ændres, sommetider af naturlige årsager og sommetider ved intelligent kontrollerede midler, i forskellige områder af universet, således at vi inden for et givet interval — det, vore ure markerer, er øjensynlig tidsintervaller, og ikke stykker af tiden selv — kan have alle

mulige forskellige tidslængder. Med andre ord, hvis en af jer her i salen stiller sit ur efter mit, og jeg så klatrer ind i en flyvende tallerken og tager en tur, så jeg kommer godt fri af Jorden, og jeg holder øje med uret og vender tilbage efter, — skal vi sige 3 timers tid, så vil dit ur, når vi igen sammenligner, måske sige: »Jeg har gået en time«, mens mit siger: »Jeg har været borte i tre timer«. Begge påstande er fuldtud korrekte. I det givne interval, mens den store viser på dit ur bevægede sig een gang rundt, har du oplevet forløbet af een time. Inden for dette SAMME interval har jeg oplevet forløbet af tre timer, — og det var tre virkelige timer, og ikke en illusion. Relativitetsteorien taler om, at tiden »udvider« sig, men dette fører til et paradoks, og jeg tror, at enhver, der overhovedet er matematisk anlagt, og som har gjort sig den ulejlighed at kigge på det relativistiske tidsparadoks, sandsynligvis har følt sig temmelig ilde berørt af det.

Ifølge relativitetsteorien kunne følgende forekomme: Hvis jeg steg ind i et rumskib og drog afsted fra Jorden med en hastighed, der var meget nær lysets hastighed, og jeg tog ud til f.eks. Alfa Proxima og så vendte om og kom tilbage, så ville folk på Jorden sige, at jeg havde været borte henved 10 år. Ifølge mit eget ur ville jeg kun have været borte 1 år.

Nu er dette imidlertid et resultat, tilsyneladende af tidens udvidelse, ifølge relativitetsteorien, der skyldes, at rumskibet, jeg rejste i, bevægede sig i forhold til Jorden med en hastighed, der var meget nær lig lysets hastighed. Paradokset opstår, når man anlægger det synspunkt, at i forhold til rumskibet bevægede Jorden sig bort med nøjagtig samme fart. Derfor skulle der for folkene i rumskibet, som relativt set er stationært, være gået 10 år, og på det tidspunkt, da Jorden vender tilbage til dem, har den — ifølge sine egne målinger — kun været borte 1 år. I kan således med det samme se, at selve den forudsætning, som hele relativitetsteorien bygger på — nemlig at hvis A er relativ i forhold til B, så er også B relativ i forhold til A — fører til et umuligt paradoks. Dette paradoks løses fuldstændig, hvis man anerkender tidens variable natur, således at efterhånden som man bevæger sig omkring fra den ene del af universet til den anden, møder man alle mulige forskellige tidsværdier inden for samme givne intervaller. Vi bliver i den grad slaver af uret, at vi tror, at de intervaller, som uret udmåler, er tiden selv. Derfor finder vi det vanskeligt at korrigere vor opfattelse. Nu har jeg ikke i sinde at sige mere om dette specielle emne, men jeg ville gerne sige noget om selve rumfartøjerne.

Vi spurgte, hvad der holdt dem oppe, og de svarede, at rumskibene svævede på Jordens tyngdefelt. Yderligere studier, som vi selv foretog med lejlighedsvis hjælp fra disse mennesker andetsteds fra, bevirkede, at vi til en vis grad fandt ud af, hvad der i virkeligheden foregår; — så vidt, at vi var i stand til at gå ind i laboratoriet og gennemføre en række eksperimenter, som beviste uden skygge af tvivl, at det var sandt.

Vore laboratorieeksperimenter satte os i stand til at fremkalde ca. 1 % forandring i forskellige genstandes vægt; — vi kan gøre dem op til 1 % lettere eller tungere. Der er imidlertid lang vej herfra og så til at få et rumskib til at svæve eller flyve bort, — for det vil kræve en vægtændring på over 100 %. Men den kendsgerning, at vi KAN gøre det, — den kendsgerning, at de principper, som disse mennesker udefra gav os og hjalp os til selv at finde frem til, holder stik, — denne kendsgerning viser så sandelig, at for det første er disse mennesker det, de giver sig ud for at være, og for det andet er deres teknologi det, som DE siger, den er, hvilket vil sige, at den er vores overlegen, og at vores er utilstrækkelig i mange henseender. (På dette sted fulgte en temmelig lang redegørelse på tavlen).

Nu forstår vi, at disse klokker (hr. Smith hentyder til de klokkeformede rumfartøjer, der siges at komme fra Venus, og som er blevet fotograferet af Adamski og andre) fungerer efter dette princip. Nede under klokkerne er der tre tingester, som folk omtaler som »landingsstel«. Det er slet ikke landingsstel; — det er kugler inden i hvilke, der roterer en elektrisk opladet kugle. Denne er ophængt i magnetiske lejer. Magnetiske lejer er en anden af de ting, folkene udefra forklarede os princippet i. Det fungerer meget simpelt. Her har vi nordpolen, og her sydpolen, og inden i har de en tingest, der ser således ud, med sydpol her og nordpol her. (Her viser hr. Smith det åbenbart igen på tavlen). Det er i virkeligheden bare ferrit-lejer, der er blevet permanent opmagnetiseret. Vi prøvede selv at fremstille nogen og afprøvede dem i laboratoriet, og de

fungerede perfekt. Det er ganske simple indretninger. Kuglerne har en elektrisk ladning, og de snurrer på denne type lejer inden i de store kugler. Man fortæller os, at drejninger simpelthen frembringes ved at lade kuglen rotere en smule, hvorved feltet afbøjes. Processen er meget mere kompliceret, end det fremgår af det, jeg fortæller jer, men det er altså første trin og slut-resultatet, — selv om der godt nok er flere mellemtrin.

Og nu en anden ting, jeg kunne lide at nævne. — Så vidt jeg ved, er vor gruppe i Ottawa den eneste gruppe, der virkelig har taget de oplysninger, der er blevet givet os af mennesker udefra, og omsat dem til isenkram, der fungerer! Mange oplysninger er blevet givet os gennem forskellige kanaler, men folk snakker bare om dem. Det, synes jeg, er meget beklageligt. Jeg mener, at når de giver os oplysninger, er det mindste, vi kan gøre, at vise vor tiltro til dem ved i det mindste at prøve på at omsætte oplysningerne til konkrete apparater.

Vi har efter deres instruktioner bygget to indretninger, som jeg er temmelig stolt af. Den ene af disse er en spole. Den består af en ferrit-kerne med en meget sindrig bevikling. At se til ligner den temmelig meget en mærkværdigt beviklet induktionsspole. Når den måles på en frekvens-målebro, udviser den imidlertid meget ejendommelige egenskaber. Der findes visse frekvenser, ved hvilke det er umuligt at afstemme målebroen, og det er i direkte modstrid med, hvad enhver elektroingeniør ville sige, der kunne ske med en spole, der er viklet på en ferrit-kerne.

Den anden ting, som jeg er temmelig stolt af, fremkom som resultat af en række spørgsmål, som vi stillede, angående lejlighedsvise ødelæggelser eller beskadigelser af vore luftfartøjer, når de kom til at flyve hen i nærheden af en flyvende tallerken. Man oplyste os om, at selv om nogle få af vore maskiner ganske rigtigt *havde* fået et ulykkeligt endeligt på grund af, hvad de anså for vore piloters kolossale dumhed — de fløj jo direkte ind i et område, hvor maskinen simpelthen ikke kunne undgå at komme i vanskeligheder —, så tager de nu deres forholdsregler, og hver gang de ser en af vore maskiner på vej til at begå selvmord, så ser de bare at komme af vejen og går langt uden om. Jeg spurgte dem, hvad der egentlig skete, når en maskine på denne måde blev beskadiget eller ødelagt. De svarede følgende: Feltet, der omgiver tallerkenen, tjener til at holde den svævende. For at kunne frembrige et differentieret tyngdefelt og derved manøvrere skibet, behøver man et differentieret tids-felt. Dette frembringer sommetider felt-kombinationer, der reducerer styrken af faste stoffer til et punkt, hvor de ikke længere er stærke nok til at tåle den belastning, man har regnet med, at det pågældende materiale kan tåle. Da imidlertid, som vi ved, luftfartøjer — og især de militære typer — er bygget med temmelig lille sikkerhedsmargin, er materialet ikke stærkt nok til at tåle belastningen, hvis de kommer ind i et område med »reduceret binding«, og maskinen falder simpelthen fra hinanden.

Vi stillede nu en række spørgsmål om, hvorvidt det var muligt for vore fartøjer at opdage disse områder, så de ikke kom til at flyve ind i dem. De svarede, at det var det i allerhøjeste grad, og de ville vise os princippet i et instrument, som netop kunne opfylde dette formål. De fortalte os også, at vi selv frembragte visse områder, der var meget farligere end dem, de frembragte omkring sig, fordi vi var i stand til at opdage deres rumskibe, og så flyve langt uden om, — men derimod kunne vi ikke uden instrumenter opdage tilstedeværelsen af de strømhvirvler, vi selv havde frembragt. De gav os princippet i det omtalte instrument (se FLYING SAUCER REVIEW, marts/april 1961), som i hovedtrækkene var følgende: Man skulle udvælge to forskellige materialer, det ene stærkere end det andet og anbringe dem således, at de stod spændt og trak i hinanden, så hårdt, at det svageste materiale var meget nær sit bristepunkt, mens det stærkeste stadig var langt fra sin kritiske belastning. På dette grundlag udformede vi instrumentet, og i værkstedet byggede vi adskillige eksemplarer, som vi sendte rundt til forskellige mennesker, som vi vidste rejste meget. Vi bad dem, om de ville undersøge de områder, som visse maskiner måtte have passeret, umiddelbart før de pludselig brød sammen midt i luften; — og vi har desværre mange tilfælde af flyvemaskiner, der netop har gjort det.

En af disse uforklarede nedstyrtninger indtraf ved et sted, der hedder Essudon, og som ligger ca. 30 km sydvest for Quebec City. Vi undersøgte det område, som denne B.O.A.C.-maskine måtte have passeret lige umiddelbart før styrtet, og ganske rig-

tigt, — vi fandt en meget stor og meget kraftig fejlzone.

Vore instrumenter påviste den uden skygge af tvivl. Den var omkring 300 m i diameter, omtrent cirkelformet og havde en temmelig skarp afgrænsning.

I vil også erindre, at for to-tre år siden, måske lidt mere, styrtede en jet-maskine ned i et nonnekloster i Orleans, lige uden for Ottawa. Den dræbte adskillige mennesker og anrettede stor skade. Selve jetmotoren blev til sidst fundet ca. 9 m nede i jorden under klosteret. Vi undersøgte også dette tilfælde. Igen fandt vi et område med kraftigt »reduceret binding«. Vi fik flere rapporter ind fra folk ude i marken, som fandt nøjagtig det samme. Jeg skrev et meget kraftigt memorandum til rette vedkommende — i mit eget departement —, hvor jeg påpegede nogle af disse kendsgerninger. jeg nævnte ikke, hvor vi havde oplysningerne fra, men sagde simpelthen, at vi havde instrumenter, som påviste eksistensen af disse områder med »reduceret binding«, og henstillede, at der blev gjort noget ved det. Brevet havnede i »tosse-kartoteket«. Jeg er bange for, at det er den skæbne, de fleste af disse ting får. Dette forandrer imidlertid ikke på nogen måde den kendsgerning, at disse områder med »reduceret binding« virkelig eksisterer. Mennesker udefra fortalte os, at de eksisterede, de gav os princippet i instrumenterne, og vi har kunnet bekræfte kendsgerningen«.

SPØRGSMÅL: Kunne De forklare, hvorfor man har indskrænket kærnevåben-forsøgene?

Jeg kan kun gætte på, hvorfor kærnevåben-forsøgene er blevet indskrænket. Jeg har set et billede, som jeg ved aldrig blev frigivet til offentligheden. Det viste en meget stor kærneeksplosion i Bikini-serien. Dette billede viste den enorme ildkugle, som jeg tror må have været henved 200 km i tværmål, og ud fra den skød der noget, der så ud som solprotuberanser, — med andre ord: der var lange tunger af en eller anden form for aktivitet. For mig at se måtte disse tunger, bedømt ud fra billedets målestoksforhold, være 40-50 km lange. De var ganske anselige i forhold til ildkuglen. Jeg vil gætte på, at disse tunger eller protuberanser i virkeligheden var kædereaktioner, der fandt sted i jordens atmosfære. Hvilke kræfter, det drejede sig om, kan jeg kun gætte på. Jeg er ikke kærnefysiker, — jeg ved bare, at dette billede, af dem, der havde forudsætninger for at vurdere det rigtigt, blev anset for overordentlig betydningsfuldt og meget foruroligende. Jeg tænker mig, at en anden grund til indskrænkningen af atom-forsøgene muligvis har været den voksende offentlige mening. Det ville være højst uønskeligt at gå videre med dette atomvåben-foretagende, end vi allerede har gjort; — måske er vi allerede gået for langt. Jeg ville mene, at der er stor sandsynlighed for, at disse eksplosioner har en meget farligere virkning på jordens indre, end det, vi kan se på overfladen. Jeg har i høj grad bange anelser med hensyn til disse atombombeeksplosioner.

SPØRGSMÅL: Mr. Smith, kunne De sige lidt om deres tilsyneladende evne til at de-materialisere?

Jeg finder det yderst interessant, dette med at komme til syne og forsvinde. Hvis I tænker jer et punkt her, omkring hvilket tiden er uensartet fordelt, — med andre ord, når I bevæger jer herfra og udefter, så bliver tiden mindre og mindre, eller for at se på det på en anden måde, tidsfeltet har større feltstyrke her inde end der ude. Hvis I så har en lysstråle, der består af en hel række af bølgefronter, der passerer gennem dette område, så vil den, fordi der er mindre tid og kraftigere tids-feltstyrke her, ikke komme til at bevæge sig så langt inden for et givet interval, som den her henne. (Mr. Smith demonstrerer øjensynlig på tavlen). Denne lysstråle afbøjes, så at den her bevæger sig i denne retning, og der ovre går den i den retning. Hvad der åbenbart sker, er, at lyset bøjes uden om dette specielle punkt. Det er til en vis grad det samme, som det trick tryllekunstneren laver, når han får en elefant til at forsvinde på scenen. I ser i virkeligheden på et spejl, og I ser tæppet i baggrunden. Han skifter bare lyset, så elefanten kommer til at stå i mørke, og tæppet bliver belyst, så man ikke længer kan se elefanten gennem spejlglasset, — man ser kun tæppet og tror, at elefanten er forsvundet.

Men når I ser på en tallerken, som har forstærket tidsfeltet lige omkring sig, så vil I se, at lysstråler nærmer sig tallerkenen på denne måde, går uden om den og videre på den anden side, så den smule lys, der kommer direkte fra tallerkenen, optager en så uhyre lille del af jeres synsfelt, at I tror, — hvis I overhovedet kan se den — at den er ganske gan-

ske lille, — på størrelse med en tiøre eller måske som enden af dette stykke kridt, — mens den i virkeligheden godt kan være halvandet hundrede fod i tværmål. I ser bogstaveligt talt uden om tallerkenen.

Vi så netop en af de små aflytte-indretninger (telemeterskive O.a.) lave dette nummer. Vi havde god grund til at tro, at en bestemt samtale, som vi havde med en af mine venner, blev aflyttet af en af disse små fyre. Da vi kom ud af huset, gav vi os derfor bevidst til at søge efter den. Den var nede i en grøft lige foran huset, og lige så snart, vi havde lokaliseret den, blev de, der kontrollerede den, åbenbart klar over det, for aldrig så snart havde vi fået øje på den, før vi så noget, der lignede en bølgen af varm luft, sådan noget som en fod i diameter, og midt ud af dette kom der noget, der lignede en lille skive, omtrent så stor, og i løbet af 0,5 fór den afsted og forsvandt lige ud i det blå. Jeg tror, det hele varede omkring 2 sekunder, men vi stod og så direkte på det, og vi var tre, der alle så det samme; og da vi vidste det med feltet, regnede vi ud, at det måtte være det, der var sket.

Fra »Flying Saucer Review«, nov./dec. 1963.

Oversætter: *BJ).*

En UFO-detektor

(betegnet Chartier) m. fotocelle

Fra »Lumières dans la Nuit« — 3. kvartal 1964.

Vi har den store glæde at kunne meddele vore læsere, at en UFO-detektor, som er meget mere følsom end de hjemmelavede, nu kommer i handelen.

Det drejer sig om en detektor, der reagerer for ændringer i det lokale jordmagnetfelt, idet den udslagsgivende magnetnål, detektorens sjæl, er en forbedret »Cartwright«-type, som er således indrettet, at den ikke ved gnistdannelsen låser sig fast til det stykke metal, der ellers skal rammes for at slutte strømmen.

Enhver udefra kommende ændring i et magnetfelt påvirker magnetnålen, der reagerer med udslag. Når dette sker, rammer nålen en lysstråle, som påvirker en fotocelle, der via en transistoriseret jævnstrømsforstærker sætter et alarmapparat i gang, i det pågældende tilfælde et ringeapparat til lavspænding, tilsluttet detektorens egen strømforsyning.

På denne måde kommer magnetnålen ikke i direkte kontakt med strømførende metal. Den skærer simpelthen en lysstråle, og, da den er helt fri på omdrejningstappen, giver den udslag for den mindste påvirkning. Når forstyrrelsen i magnetfeltet er forbi, går nålen tilbage i sin hvilestilling nord/syd. Elektricitetsforbruget er praktisk talt lig 0, eftersom måleren end ikke sætter sig i gang.

Vi ønsker her at udtale vor bedste tak til konstruktøren af dette apparat, som vil være til megen nytte, og som vil åbne vejen for nye fremskridt i forbindelse med UFO-problemerne og deres løsning, såfremt det netværk, som den rent geografiske udbredelse kommer til at danne, bliver tilstrækkelig tæt. Prisen for apparatet kan ved første blik forekomme ret høj. Dette er dog slet ikke tilfældet, hvis man tager værdien af dets enkelte dele i betragtning. Lad os tilføje, at konstruktøren, som er en af vore abonnenter, bygger disse apparater med en fuldstændig uegennyttig indstilling.

Prisen for tilsendelse af en sådan detektor er 125 frs. Ethvert beløb skal sendes til M. R. Veillith, ligesom kontingentet for abonnement på dette blad.

NB. På grund af ferietiden vil ingen forsendelse kunne finde sted før oktober. Bestillinger, som er afgivet i august og september, vil blive ekspederet i oktober, medens de, der er indsendt i oktober, vil blive ekspederet i november o.s.v.

Oversat: *Aage Voss.*

(Såfremt interesse haves, kan henvendelse ske til Monsieur R. Veillith, »Les Pins«, Le Chambon-sur-Lignon, dept. Haute-Loire, France. *Red.).*

Fædrelandskærlighed er en levende sans for det kollektive ansvar. Nationalisme er en dum hane, som galer på sin egen mødding.

Adlington.

Et klagesuk!

Som omtalt er ekspeditionen af UFO-NYT overtaget af undertegnede. Jeg har som hjælpere de unge i UFO-KLUBBEN, og *vi vil gerne gøre vort arbejde så korrekt og godt som muligt!*

M E N vi beder abonnenterne hjælpe os ved at skrive deres navn og adresse, så også *andre* kan læse, hvad der skal stå! Brug blokbogstaver!

Ved hjælp af Post- og Telegraf-Adressebogen samt telefonbøger har vi søgt at klare en mængde tvivlstilfælde — og det sinker arbejdet.

Hvis fejl alligevel er sket, beder vi Dem rette henvendelse til os om korrektion.

En særlig bøn til nordmændene: Skriv tydeligt! Vi kender ikke jeres navne og stednavne så godt som de danske og har ikke fornødne hjælpemidler til rådighed. Men hvis en af jer har en »brugt« adressebog for Norge (lig den danske), vil vi meget gerne have et eksemplar! Send nu ikke hver én! Men aftal evt. med Nils Sælensminde, Fyllingen, Bergen (tlf. 6 11 94), *hvem* der kan sende os en adressebog til hjælp.

Ja, undskyld »beskyldningerne« vedrørende skriften — og tak for ulejligheden med at hjælpe os!

Årsagen var altså, at vi gerne vil yde alle læserne den bedst mulige service.

Tak — og venlig hilsen fra UFO-KLUBBEN og

Vagn Dybkær.

Politik er ofte som judo. Man sejrer ved at give efter. *Eisako Sato, Japans ministerpræsident.*

Videnskabsmænd lettere indskrænkede

Under denne titel fandtes en artikel i november 1958 i »Harpers Magasin« i USA. Den var skrevet af dr. Jan Stevenson, leder af Det medicinske Fakultets afdeling for neurologi og psykiatri ved universitetet i Virginia. Det er herved interessant at se, at nutidige astronomer har haft forfædre, der besad den kunst at kunne benægte kendsgerninger og undervurdere en opdagelse.

Dr. Stevensons første eksempel er Pierre Gassendi, der bidrog væsentlig til udviklingen af fysiken i det 17. århundrede og opstillede den første atomteori siden Demokrit. I året 1627, da der berettedes om et meteoritfald i Provence, erklærede Gassendi, at stenen stammede fra en ukendt vulkaneruption. I de næste 150 år vægrede astronomer og andre videnskabsmænd sig derfor ved at tro på meteoriter. Når de havde bevisstykkerne for sig, og ikke vidste mere at sige herom, erklærede de disse påstande for løgn. Først i april 1803, da flere meteoriter faldt i L'Aigle i Frankrig, ændrede astronomerne mening, og meteoriten blev accepteret.

Dr. Stevensons andet eksempel er hypnosen. Han erklærer, at dr. Elliotsen mistede sin lærestol i medicin ved universitetet i London, fordi han studerede og fremmede hypnosen. Dengang blev der rettet hårde beskyldninger mod læger, som anvendte hypnose som bedøvelsesmiddel før operation. Endog patienterne blev skældt ud, når de hævdede, at de havde fået amputeret et ben eller bortopereret en svulst uden at føle den mindste smerte. Lord Kelvin sagde dengang, at den ene halvdel af hypnosen var svindel, den anden halvdel dårlig iagttagelsesevne.

Også andre pionerer havde det hårdt.

Dr. Stevenson citerer Harvey (blodcirkulationen), Pasteur (hundegalskabsserum) og Semmelweiss (barselfeber). Da Edison fremførte sin fonograf for Videnskabernes Akademi i Paris, råbte en tilstedeværende: »Svindler. Tror De, at vi er narre, der lader os fuppe af en bugtaler«.

Flyvende tallerkener er næsten det bedste eksempel af alle. Dette tema indeholder alle milepæle i de klassiske eksempler fra fortiden: gentagelse af

det skete gennem mange år, vidnernes kvalitet, indiciematerialet, som punkt for punkt gennemhuller den oprindelige teori og de traditionelle anskuelsers beståen, som ignorerer alle forhåndenværende bevismaterialer.

Dr. Stuart Mill sammenfatter disse fakta i sit »System of Logic« således:

»Den største årsag til ikke-erkendelse er forudfattede meninger. Men således har hele menneskeheden til alle tider været. En meget høj procentdel af samtlige kendsgerninger er den ikke bevidst, selv om kendsgerningerne foreligger til overflod og ofte ligger åbne for enhvers øjne, fordi nye kendsgerninger strider mod én gang tillærte læresætninger«.

Kilde: »Flying Saucer Review, marts/april 1963.
UFO-Nachrichten nr. 89/64.

Oversætter: *Slej.*

Dette er blot en række nye eksempler, som bekræfter, hvad vi allerede vidste i forvejen, og som er udførligt behandlet i bogen »Den fantastiske virkelighed«. Dog må vi også her yde videnskaberne retfærdighed ved at erkende, at det kun drejer sig om en del af videnskabsmændene. Husk, at fremskridtet trods modstand og konservatisme stammer fra fremsynede og alvorligt tænkende forskere. *(F.P.).*

Hvad der siges i Sovjetrusland

(Af Gordon W. Creighton.)

Aviser og tidsskrifter i Sovjetrusland er stadig meget interesserede i spørgsmål angående rummet omkring os, men i lang tid har vi ikke hørt noget særligt nyt. Dog har det meget betydningsfulde handelsorgan »Trud« haft en lang og fængslende artikel i sit nummer af 22. maj 1964 under titlen »Stemmer fra andre Verdener«. Forfatteren er dr. M. Klyatkovo fra det kendte astronomiske og statsejede P. K. Shternberg Institut. »Trud« har et oplag på mange millioner. Bladet læses af det kommunistiske parti og dets tilhængere, men forekomsten af en sådan artikel i dets spalter er sandsynligvis ligeså bemærkelsesværdig som noget som helst andet af det, vi indtil nu har set i den sovjetiske presse.

Essencen af hvad dr. Klyatkovo siger, kan resumeres som følger:

Den menneskelige race har længe drømt om at træde i forbindelse med beboerne i andre verdener. Problemet hører ikke mere hjemme i fantasiens verden. Det er bleven et emne for alvorlig videnskabelig forskning.

Marxistisk og materialistisk videnskab tror, at der eksisterer civilisationer uden for Jorden. Generelt vil disse bestå af tre kategorier af væsener, som alle står over os, nemlig:

1. Civilisationer, som allerede har interplanetariske forbindelser inden for grænserne af deres egne solsystemer.
2. Civilisationer, som har sådanne forbindelser med flere solsystemer inden for en og samme galakse (= mælkevejssystem).
3. Civilisationer, som har sådanne forbindelser med flere galakser.

Det er i høj grad sandsynligt, at disse meget højt udviklede væsener allerede udsender radiosignaler, for at henlede andres opmærksomhed på dem selv. N. S. Kardashew, som er den ledende specialist på dette område ved det astronomiske og statsejede P. K. Shternberg Institut, er nu ved at udarbejde et skema over den særlige form, som sådanne signaler må forventes at have. Det er virkelig muligt, at vi er på tærskelen til at modtage den slags budskaber fra ikke-jordiske civilisationer, og vi bør ikke se bort fra den mulighed, at kilderne til de for nylig opfangede radiosignaler fra Aries- og Pegasuskonstellationerne faktisk er under intelligent kontrol, og at et mere indgående studium af disse kilder vil bevise det. Det er klart, at bevisførelsen for eksistensen af sådanne civilisationer vil blive et meget stort arbejde. Når vi betænker, at disse væsener i teknologisk henseende er langt forud for os, så vil modtagelse af meddelelser fra dem være af enorm betydning, både videnskabeligt og praktisk.

Det er morsomt at lægge mærke til, at dr. Klyatkovo ikke gør sig den ulejlighed at regne med civilisationer, som blot står på vort udviklingstrin, eller som rangerer under os.

I »Flying Saucer Review« for janu./febr. 1962 citerede jeg en udtalelse af V. Komarov, en af Ruslands ledende astronomer: »Vor tids videnskab er nået frem til et højt stade, og det vil aldeles ikke blive nogen overraskelse, om vi i en nær fremtid modtager højst interessante beviser, der angår andre civilisationer i Universet«. I den samme artikel citerede jeg også følgende udtalelse fra V.Davydov, videnskabsmand og sekretær ved P. K. Shternberg Institut: »Den tanke er endog blevet ventileret, at det måske ville være umagen værd at lede efter en fra en anden verden stammende raket, som nu flyver rundt i vort eget solsystem«.

Dette er netop omtrent så langt som nogen sovjetmand i offentlig stilling nogensinde er gået i retning af at erkende eksistensen af UFOer, og det må indrømmes, at det er ganske langt.

Dechifrerede signaler.

Når jeg igen vender tilbage til spørgsmålet om radiosignaler, vil jeg ikke glemme at sige, at jeg for ca. 4 år siden fandt en artikel enten i »Pravda« eller »Izvestia« (de to ledende dagblade i Sovjetrusland), der meddelte, at signaler fra rummet alligevel var blevet dechifreret i Sovjetunionen. Jeg beklager, at det endnu ikke har været mig muligt at finde de notater, som jeg dengang gjorde angående den nævnte artikel. Men der kan ikke herske nogen tvivl om ordlyden. »Rasschifrovat« betyder »dechifreret« og kan, så vidt jeg ved, ikke udlægges på nogen anden måde.

Alt dette viser, at sovjetfolk er så interesseret som nogensinde i spørgsmål, der angår rummet, samt at det desværre ser ud, som om den sovjetiske regering stadigvæk er den eneste, der gør noget for at forberede sit folk på de enorme chock, som inden længe vil sætte jordmenneskets fatteevne på prøve.

Fra »Flying Saucer Review«, sept./okt. 1964.

Oversat: *Aage Voss.*

UFO's i fortiden?

Hieroglyffer fra Baian-Kara-Ula.
Af arkæologen Tsum Um-nui: »Fureskrift forkynder om luftfartøjer for 12.000 år siden«.
DINA, Tokio.

I grænseområdets bjerge mellem Tibet og Kina ligger huleområdet Baian-Kara-Ula. Allerede for over 25 år siden fandt man her mærkelige skrifttavler og hieroglyffer. Med udefinerbare og ukendte apparater savede for flere tusinde år siden mennesker runde, tallerkenformede skiver ud af de hårdeste granitbjerge. Om disse menneskers udseende har kinesiske forskere kun vage forestillinger. I hulerne er indtil nu fundet 716 stentallerkener, der — ganske som grammofonplader — har et hul i midten. Fra dette hul udgår en spiralformet dobbeltrille, der slutter ude ved kanten. Det drejer sig selvfølgelig ikke om toneriller, men om den ejendommeligste skrift, som indtil nu er fundet i Kina og vel også i hele verden. Det tog over 20 år for arkæologerne og videnskabsmændene med speciale i gamle skrifter og hieroglyffer at tyde denne skrift. Indholdet er så forbløffende, at Akademiet for Forhistorie i Peking til at begynde med ikke ville tillade professor Tsum-Um-nui at offentliggøre indholdet. Senere gav de dog tilladelsen. Sammen med fire kolleger offentliggjorde professor Tsum-Um-nui »Rilleskriften, som fortæller om luftfartøjer, der efter skriftpladerne fandtes for 12.000 år siden«. Ordret hedder det: »Dropa'erne kom med deres luftglidere (»svævefly«) ned fra skyerne. Ti gange indtil solopgang gemte mænd, kvinder og børn sig i hulerne. Så forstod de tegnene og så, at Dropaen denne gang kom med fredelige hensigter«. . .

Fund af Dropa- og Khamracen er tidligere gjort i højbjergenes huler. Disse var kun ca. 1,30 m høje — altså meget små mennesker. Arkæologerne har endnu ikke kunnet anbringe dem i etnologisk henseende. Der findes ingen paraleller til kinesere, mongoler eller tibetanere. Man kan naturligvis antage, at en skriftklog fra Khamracen allerede for årtusinder siden har tilladt sig en spøg, eller at det er overtro, når han beretter om »luftfartøjer«. Hvad skulle i så tilfælde andre rillehieroglyffer fra Khamfolket betyde, der på simpel måde fremstiller en klagesang over, at egne »luftfartøjer« blev øde-

lagt ved en landing i de vanskeligt tilgængelige bjerge«, og at de savnede midler og veje til at bygge nye.

Hieroglyfferne fra Baian-Kara-Ula forekommer kinesiske arkæologer så mysteriøse, at man kun med forsigtighed gør videnskabelig brug af dem. Man har skrabet stenpartikler af skrifttallerkenerne og sendt afskrabet til analyse i Moskva. Herved skete en sensationel opdagelse: rillepladerne er stærkt kobolt- og metalholdigt. Ved test af en hel plade med en oscillograf (apparat til optegning (fotografering) af meget hurtige svingninger) viste der sig en overraskende svingningsrytme, som om skriftpladerne tidligere havde været »opladet« eller havde tjent som el-leder for et eller andet.

Ingen kan sige, hvad der gemmer sig bag disse 12.000 år gamle skriftplader. Gisninger ville være vovede og ikke tilstrækkeligt objektive. Man erindrer sig dog gamle kinesiske sagn om små, tynde, gule mennesker, som »kom ud af skyerne«, og som på grund af deres hæslighed — usædvanligt store og brede hoveder på radmagre kroppe — blev undgået af alle og dræbt af »mænd på hurtige heste« (mongoler?) Faktisk fandt man i hulerne grav- og skeletrester, som var ca. 12.000 år gamle. Disse fund, som betegnes Dropa- og Khamracefundene, viste i mål en spinkel legemsbygning og vældige kranier. I de første kinesiske arkæologiberetninger er der tale om en »uddød bjergabeart«. Har nogen dog hørt om ordnede »abegrave« og om »skriftplader«, som skulle være forfærdiget af en fortidsabe? I året 1940 blev arkæologen Tschi Pu-tei forhånet over hele Asien for denne teori. Han forsvarede sig med, at skeletfundene efter hans mening stammede fra aber, mens rilleskriftpladerne var blevet anbragt i hulerne af en senere »kultur«.

Det hele er noget forvirret. Men det ændrer intet ved hieroglyfgåden fra Baian-Kara-Ula, som kompliceres endnu mere derved, at hulevæggene flere gange viser indridsede billeder af den opstående sol og af månen og stjernerne og mellem disse hele sværme af ærtestore punkter, som i elegante sving nærmer sig bjergene og jordoverfladen.

Kilde: »Das vegetarische Universum«.
UFO-Nachrichten nr. 95/64.

Oversætter: *Slej.*

Hvordan bør en seriøs UFO-forsker være?

Er der noe som i særdeleshet kjennetegner en UFO-forsker? Kan vi i noen tilfeller adskille et slikt menneske fra andre? Ja, se der er en interressant spørsmål, nettopp fordi vi ennå ikke blir fullt ud respekteret av det store flertall som normalt utrustede mennesker. Hva vi enn sier og hevder for å bevise, i et hvertfall rent logisk, at flyvende ukjente interplanetariske, gjenstander befinner seg i vår atmosfære, er det som vi av og til støter på en mur av hånflir og bedrevitende. Til å møte denne motstanden trenger vi til en kraftreserve som er større enn bare vår viten og sikkerhet.

Det er nemlig meget lett å miste hodet i slike diskusjoner, og da er slaget tapt. Intet virker mindre pålitelig enn mennesker som farer opp og skjenner og smeller for å gi sine ord større kraft.

La oss nå se det hele fra en litt annen side. Med hånden på hjertet, hvor mange av oss går ikke rundt med en liten drøm om at nettopp vi en vakker dag skal være de heldige som våre venner fra verdensrummet kontakter som positive representanter for menneskeheten? Hvor mange ganger har vi ikke i stille nattetimer stått og sett opp mot den sorte nattehimmel og håpet, at en av de mange tusen stjerner, skulle løse seg fra firmamentet, vokse og danne en elipseformet gjenstand som stadig økende i fart og størrelse kom susende mot oss? Hvor mange av oss har ikke tenkt: Hvorfor blir ikke jeg kontaktet?

Den refleksjon som oftest gjør seg gjeldende når vi står slik å filosoferer er den, at vi kansje ikke er verdige nok. Og her er jeg ved sakens kjerne. Hva skulle gjøre oss verdige til kontakt?

Hvis vi titter de få kontaktpersoner vi i tidens løp har hørt om, nærmere etter i sømmene oppdager vi, at de har en eller flere karaktertrekk felles.

De er meget tolerante mennesker, med en horisont som strekker seg langt ut over den vanlige lille verden de lever i, de er som Daniel Fry og George Adamski autodidakte mennesker, som ikke har utviklet seg på universiteter hvor setningen: »Hvilket skulle bevises«, blir hamret inn i hodene

på dem. De er frie, både når det gjelder vår klodes historie og fysikk og ikke minst, de er ikke redde for den gjengse oppfatning. Den som har fått utdannelse gjennom de vanlige kannaler, bli for altid preget av det miljø og den skole, som utdannelsen deres er bygget etter. Selvfølgelig kan en frigjøre seg, men bare etter en indre overbevisning, det ytre trykk pleier ofte gjøre svært lite inntrykk. I samtaler med voksne, gråhårede mennesker, som selv regner seg for intelligente, får en ofte det svar når en vil diskutere religion med dem, at »Ja, jeg har min barnetro, jeg«.

Dette er jo meget romantisk, men lite intelligent svart. For det et barn, under stadig utvikling, tilegner seg på et tidlig stadium i sin utvikling, er ofte basert i føleser og det barnslige sinns subjektivitet, og må for all del ikke være det voksne, utviklete, menneskes oppfatning, uten at det er vel overtenkt i moden alder.

Slik er det ofte med de mennesker som skal tilegne seg nye oppfatninger, og da spesielt når man er kommet opp i moden alder. Jeg må innrømme at det ofte er vanskelig å fatte at det kan være liv på Venus, når vitenskapen stadig vek påstår at temperaturen på planeten ved overflaten ligger på over 600° C. Men så leser en i avisene, at amerikanerne og sovjetrusserne vil gjøre nye fremstøt mot Venus, og med bemannete raketter. Da er det en begynner å lure på om astronautene skal i romerbad?

Slik svinger vi frem og tilbake, ofte fordi vi ikke har ballast nok til å avfeie de kategoriske meldinger fra nyhetsbyråene om at det og det er umulig. Det syens som om at vitenskapen har det mer travelt med å stadfeste hva som ikke går an, hva som ikke kan skje, enn det å forske muligheten.

Men, bortsett fra dette, hva kan vi egentlige gjøre for å vise oss verdige til våre interplanetariske venners tillit.

Jo, først og fremst å være tolerante overfor nye oppfatninger, enten det nå gjelder politikk, vitenskap, andres mening eller rett og slett når det gjelder medmenneskelighet. Intet godt er bygget på smålighet og intoleranse, intet menneske utvikler seg i kosmisk bevissthet ved dømmesyge og sensur av andre mneneskers tanker og meninger. Kun det frie ord og mening utvikler, og slik burde det altid være blandt oss også. Vi feiler ofte, vi ville ikke vært mennesker uten, men har vi det som mål å bli så feilfrie som mulig, vil vi nå det målet en dag. Men vi må begynne med oss selv, og før vi selv er blitt friske, nytter det lite å prøve å redde andre.

Når den dagen kommer at vi kan si vi er beredt til en større horisont, et større perspektiv, tror jeg vi kan vente å bli kontaktet som positive representanter for menneskeheten.

I. T. M.

P.S. Daniel Fry er udlært ingeniør og raketekspert.

(red.).

Et skridt fremad

af Dr. OLAVO FONTES

Vi har modtaget en hel dokumentation, som ikke alene bekræfter tilfangetagelsen af brasilianeren Raimundo do Mafra da Silva i august 1962, men som også beretter om en anden bortførelse på brasiliansk område (Amazonstaten) i et skiveformet UFO, denne gang den 16. september 1962. Visse ikke-jordiske væsener syntes således at have påbegyndt en ny »prøveindsamling« af jordiske livsformer, idet den foregående blot gjaldt mineraler, planter og forskellige dyrearter.

I det næste nummer af »Le Courier Interplanétaire« vil vi om dette emne offentliggøre en oversættelse af en artikel fra vor ven, dr. Olavo Fontes.

I min beretning om rumskibe gennem en periode på 15 år har jeg henledt opmærksomheden på, at der må eksistere en plan, som følges metodisk, skridt for skridt og år for år. Først og fremmest gælder det oplysninger af geografisk art, dernæst rekognosceringer som angår militærvæsenet, herunder en meget indgående undersøgelse af vort forsvar til lands og i luften samt afprøvning af mindst 2

ukendte våben mod flyvemaskiner. Tillige sker der landinger med indsamling af forskellige materialeprøver for øje. Endelig er automobiler genstand for opmærksomhed, og det bør ikke glemmes, at en nærgående inspektion af vore fremskridt m.h.t. raketter og satellitter finder sted.

Blandt meget andet har jeg også konstateret, at den almindelige observationskurve omfatter en periode på ca. 26 måneder og endelig, at denne periodiske UFO-aktivitet synes at være overlappet af en anden periode eller cyklus, som indtræffer ca. hvert 5. år. Denne sidste cyklus medfører, at den periodiske UFO-aktivitet bliver mere kompliceret, end man regnede med i begyndelsen, men den forklarer samtidig de små afvigelser.

Det var da rapporterne uventet strømmede ind i 1957, at jeg for første gang fik mistanke om denne store cyklus, thi den satte ind i juni/juli og fortsatte ikke i 26. måneder. Den foregående cyklus skulle efter min opfattelse være begyndt med den store UFO-aktivitet fra 1952, men denne har kunnet forløbe upåagtet som cyklus, fordi den sluttede ved udløbet af en 26 måneders periode.

Jeg har forudsagt den bølge af ikke-jordisk aktivitet, som fandt sted i sommeren 1962, og jeg har talt om den i Paris med den fremragende forsker Aimé Michel.

Efter min mening er femårsperioden langt mere interessant end perioden på 26 måneder, fordi der altid sker en »programændring« for hver ny femårsperiode.

Under den 1. cyklus, den fra 1947 til 1952, var det jo sådan, at de stedfundne rekognosceringstogter indskrænkede sig til at fastlægge geografiske detailler ved hjælp af fjernstyrede objekter, der næsten altid kom til anvendelse i en vis højde over Jorden. Under den 2. cyklus fra 1952 til 1957 gik rekognosceringen tættere på og blev grundigere, navnlig m.h.t. vort militære forsvar. Endvidere forekom der landinger med indsamling af planter og mineraler. Under den 3. cyklus fra 1957 til 1962 var der nogle landinger, men ingen indsamlinger. Den 4. cyklus synes at have taget sin begyndelse nogle uger tidligere end ventet. Denne nye UFO-bølge viste sig først over Argentina og udstrakte sig derpå til Brasilien. I øjeblikket er den lokaliseret over Peru og andre lande.

Men den store overraskelse bliver det, de ikke-jordiske besøgende nu har i sinde. Der rapporteres om mange landinger jævnt hen alle steder og om forsøg på at indsamle forskellige dyrearter samt om bortførelse af mennesker.

Redaktionel tilføjelse:

Udover den stedfundne kidnapning af Raimundo do Mafra da Silva (19. august 1962) og af Xavier Telemaco (18. september 1962) i Brasilien meddeles det fra en anden egn i samme land, at en rumskibsbesætning har stjålet 17 kyllinger, 6 grise og 2 køer, hvorom der foreligger en udførlig politirapport. Yderligere gives der en foreløbig meddelelse om en anden politirapport vedrørende et lignende forhold. Den lokale brasilianske presse har gjort et stort nummer ud af alle disse sager, som på åstederne har givet anledning til en vis ophidselse.

Fra »Le Courrier Interplanétaire«.

Oversat: *Aage Voss.*

Et par ord om bladet . .

Idet undertegnede af de øvrige medlemmer i kontaktudvalget er blevet tildelt det hverv at kunne virke som redaktionssekretær for vort blad UFO-NYT, benytter jeg lejligheden til i det første nr. af den nye redaktions udsendelse at fremkomme med et par bemærkninger.

Jeg lover eller forventer ikke, at bladet i fremtiden vil undergå de store chokændringer, hverken i redaktionel eller typografisk udførelse. Dog vil der uundgåeligt ske ændringer, — man skal jo forny sig, — men jeg og den øvrige redaktion vil bestræbe os på, at de ændringer, der sker, vil blive til det bedre, og skulle det virkelig være tilfældet, at vi ikke selv kan se vore fejl, vil vi være taknemlige for et par ord fra læseren; vi vil jo helst i det omfang, det kan lade sig gøre, lave et blad, der ikke alene udbreder sandheden om de fremmede objekter, men også er et sobert og nøgternt tidsskrift, der tiltaler og falder i vore læseres smag. — Vi overlader nu Dem at dømme.

Frank Lerbæk.

Kontaktgrupper ?

Jeg har med vilje udeladt fortegnelsen over kontaktgrupper i dette nr., idet denne er under revision. Når jeg igen har fuld klarhed over gruppernes navne og telefonnr., vil fortegnelsen atter blive bragt.

(Red.sekr.).

UFO-landing i New Mexico, USA.

Fredag den 24.4.1964 befandt politiofficer Lonnie Zamora sig ca. 1½ km nord for Sorocco (en by i New Mexico). Han var kørende i tjenestevogn. Zamora hørte en tordnende lyd, og han antog, at lyden kom fra en eksplosion i et nærliggende dynamitdepot eller muligt hidrørte fra en bil i en lavning i nærheden af hovedvejen.

Han besluttede at undersøge sagen nærmere.

Efter eget udsagn så han i en lavning et ægformet, metallisk eller hvidt skinnende objekt stå på jorden. På den side, som han kunne se, så han to stylte- eller støtteben rage frem. Objektets underdel befandt sig lige i højde med en busk, som var 1,20 m høj. I nærheden af objektet så han to skikkelser tilsyneladende klædt i hvide overalls. De var små af vækst, men havde menneskelig skikkelse. På grund af afstanden kunne han ikke skelne enkeltheder i deres ansigter, men de syntes ikke at bære hjelme. Zamora siger videre, at den skikkelse, som var ham fjernest, tilsyneladende havde drejet sig og betragtede ham.

Zamora fortalte om nogle tegn, som han havde bemærket på objektets side. Han mener, at det drejede sig om skrifttegn, men han kunne i øvrigt ikke tyde dem. De var røde. Zamora lavede en tegning af denne markering og overgav den til en officer på White Sands raketprøvestation. Zamora har lovet NICAP en skitse over tegnene.

Som Zamora kom nærmere til objektet, begyndte det påny at larme og sendte en sky af støv op. Begge skikkelser blev usynlige, og Zamora antog, at de atter var gået ind i objektet, skønt han hverken havde set vinduer, døre eller andre åbninger. Zamora blev pludselig angst, vendte om og løb bort. Da larmen hørte op, så han sig tilbage og så objektet langsomt hæve sig fra jorden og svæve bort over dynamitdepotet i ca. seks meters højde. Det forblev i denne ringe højde og trak videre i vandret retning, indtil det forsvandt af syne.

Zamora kaldte over radioen statspolitiet, som satte sig i forbindelse med FBI og White Sands. Sergent Sam Chavez fra FBI og officerer fra White Sands kom tilstede og foretog undersøgelse af stedet. Samtlige undersøgelser kunne fastslå, at objektet havde efterladt et forbrændt område på det sted, hvor det havde stået. I samme område fandtes fire kileformede aftryk i den hårde ørkenjord hidrørende fra objektets støtteben.

Dr. Hynek, en astronom, som allerede havde bistået luftvåbnet med mange UFO-undersøgelser, var tilsynede sammen med Sergent Moody fra Kontoret for undersøgelser af Luftfænomener på luftbasen Wright-Patterson (Ohio). Efter at have undersøgt beviserne og forhørt Zamora næsten hele dagen, sagde dr. Hynek, at tilfældet var forvirrende. Dr. Lincoln La Paz fra universitetet i New Mexico garanterede for Zamoras karakter og hans troværdighed som vidne. Han havde kendt Zamora i 16 år. Zamora er agtet i distriktet. Han beskrives som en mand, som ikke finder på historier og heller ikke er let at narre. Mange typer objekter overflyver området, fordi det ligger i nærheden af et militært støttepunkt incl. forsøgsstationen White Sands. Muligheden for, at Zamora skulle have set et konventionelt objekt, som han ikke kendte, er derfor ringe. Hertil kommer officielle erklæringer fra White Sands og andre baser i nærheden om, at maskiner, som passer på Zamoras beskrivelse, ikke er startet herfra.

Nogle embedsmænd forsøgte en teori om, at Zamora havde ladet sig narre af en ballon, men de kunne ikke give nogen forklaring på de to skikkelser, den forbrændte jord og aftrykkene på jorden. Andre sagde, at Zamora havde set en helikopter fra en ranch, og at tegnene på maskinen skulle være helikopterens kendetegn. Det synes lidet sandsynligt, at en erfaren politimand som Zamora skulle anse det af ham beskrevne objekt som værende en helikopter, særligt da Zamora kun var ca. 30 m fra objektet og hverken bemærkede døre eller vinduer.

Zamora sagde, at de personer, som han så, var små – rundt regnet ca. 1,35 m, og han havde et udmærket sammenligningsmål: busken, som han vidste var ca. 1,20 m. Børn flyver ikke helikoptere og sandsynligheden for at træffe to helikopterpiloter eller overhovedet at træffe to små mennesker er – mildest talt – ringe. Det er i øvrigt højst tvivlsomt, om en pilot ville flyve så længe i blot seks meters højde, særligt i betragtning af, at han kunne risikere at strejfe et dynamitdepot.

Kilde: Beretning fra NICAP af 7.5.1964.
UFO-Nachrichten nr. 95/64.

Oversætter: SLEJ.

LITO TH. 21 18 15 Svendborg